

IMMACULATA

č. 177

již 30 let

ON-LINE TAKÉ
V AUDIO VERZI

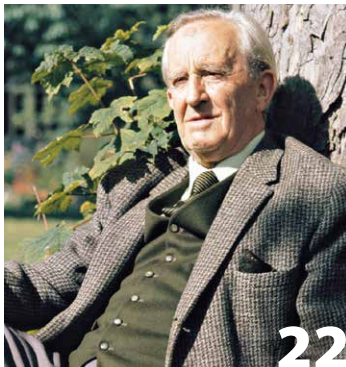
TÉMA: CTNOSTI A NEŘESTI
CTNOST VÍRY

2
22

- 4 Toužit po tom, co chce Bůh
- 5 Letem M. I. světem
- 6 Vyznání víry
- 8 Skutek Boží je, abyste věřili
- 10 Víra v Janově evangeliu
- 12 Osvobození ze satanismu
- 14 Dokud mi bude tlouct srdce
- 16 Nezvěme domů satana!
- 17 V symbolech hledej Boha
- 18 Obraz Madony Kladské
- 20 Co ovlivnilo můj život?
- 21 Úkol jen pro maminky?
- 22 Každý máme roli v Pánovi prstenů
- 24 Lomec zve hledající

- 27 Pozvání
- 28 Ruce, které zachraňují
- 30 Světcova matka
- 31 Citáty o víře
- 32 Rozmach časopisu v službách Nepoškrvnenej
- 34 Abrahám a Sára spolu na cestě víry
- 36 Náměstkové Kristovi (37)
- 38 „Pravda je tohle!“
- 39 Velké sucho
- 40 Poděkování a prosby
- 41 Zprávy

První strana obálky: Madona Kladská, tempera na dřevěné desce z topolového dřeva potaženého plátnem, po r. 1344, Berlin, Gemäldegale. Foto: commons.wikimedia.org

IMMACULATA – NEPOŠKVRNĚNÁ (dvouměsíčník) 2/2022, ročník XXXI.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202. ISSN 1210-5732.

Vydává: Konvent minoritů v Brně, Minoritská 1, 602 00 Brno, tel.: 605 459 174 (Po–Pá: 9.00–12.00).

E-mail: immaculata@minorite.cz, web: immaculata.minorite.cz.

Příspěvky na rok 2022: Dobrovolné dary. Výrobní a poštovní náklady jsou 33 Kč/1 výtisk.

Bankovní spojení: Raiffeisenbank, č. ú.: **7498984001/5500**, bezhotovostní platby vždy opatřete var. symbolem uvedeným na adresním štítku. Do zprávy pro příjemce uveďte „Dar na časopis“.

Čtenáři ze Slovenska mohou posílat příspěvky na adresu:

Kláštor minoritov, Námestie sv. Františka 4, 841 04 Bratislava, č. ú.: **4060015034/3100**.

Tisk: Tiskárna Lelka, Dolní Bojanovice.

Redakce si vyhražuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Ó Maria, beze hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Denní modlitba rytířů Neposkvrněné Panny Marie

**VÁŽENÍ ČTENÁŘI,
MILÍ RYTÍŘI NEPOSKVRNĚNÉ,**
srdečně Vás zdravíme z redakce naší Immaculaty. V tomto čísle pokračujeme v tématu křesťanských ctností. Nyní se chceme zaměřit na první z trojice tzv. božských ctností: víru.

Neexistuje člověk, který by v něco nevěřil. Jeden věří tomu či onomu vůdci, jiný v dobro nebo lidský pokrok, jiný zase v peníze a moc...

Ale o to v křesťanské ctnosti víry nejde. Křesťanská víra se týká Božího zjevení a naší odpovědi na ně. Neviditelný a milující Bůh se nám dává poznat a zve nás do osobního vztahu se sebou, chce nás učinit svými přáteli. Avšak jeho zjevení nás vždy přesahuje, nejsme schopni tu hloubku a velikost svým rozumem a poznáním jaksi zcela obsáhnout. Můžeme to však učinit vírou. Víra se tak stává naší odpovědí na Boží nabídku. A protože Bůh je láska, pravda, život, můžeme tento veliký krok víry – svěření se Bohu svým rozumem, vůlí a celou svou bytostí – učinit s pokojem v srdci. Svěřit se tímto způsobem nějakému člověku by bylo nemoudré a nebezpečné, proto se víra neobejde bez poctivého hledání pravdy.

Milí čtenáři, přeji Vám vytrvalost v tomto hledání Bohem zjevené pravdy a radostné přimknutí se k ní.

br. Bohdan Heczko OFMConv
šéfredaktor Immaculaty

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ (M. I.)

je mariánské apoštolské hnutí, které založil v Římě 16. října 1917 svatý Maxmilián Maria Kolbe. Toto hnutí usiluje o šíření Ježíšova království skrze Neposkvrněnou. Rytíři a rytířky Neposkvrněné usilují skrze vlastní odevzdání se do rukou Matky Boží v první řadě o vlastní obrácení a pak obrácení ostatních hříšníků, zvláště těch, kteří odešli od víry, a těch, kteří ještě Ježíše Krista neznají.

PODMÍNKY ČLENSTVÍ V M. I.

1. Zcela se odevzdat Panně Marii Neposkvrněné jako nástroj do Jejích rukou. **2.** Nosit Zázračnou medailku. **3.** Zapsat se do knihy Rytířstva Neposkvrněné v sídle kanonicky ustanoveném. (Zápis se dělá prostřednictvím přihlášky vlastnoručně podepsané. Tu zasílejte na: Národní centrum M. I., Minoritská 1, 602 00 Brno, e-mail: info.mi@minorite.cz.)

Kdo se cítíte osloveni a chtěli byste vstoupit do M. I., požádejte o přihlášku na výše uvedených kontaktech.

Milí čtenáři, časopis Immaculata je hrazen pouze z dobrovolných příspěvků čtenářů. Svým darem se podílíte na šíření duchovních hodnot v našem národě. Děkujeme Vám za Vaši podporu. Neposkvrněná ať Vám odplatí Vaši štědrost.

POSLECHNOUT AUDIO

PODPOŘIT

TOUŽIT PO TOM, CO CHCE BŮH

Pokud se chceme stát svatými, musí být naše vůle co nejvíc totožná s vůlí Boží.

text: **o. Kryštof Skibiński OFMConv**

Bůh nám přeje to nejlepší. Jeho – jak říkáme – „vůle“ je spíše touhou Jeho milujícího srdce, abychom dosáhli pravého štěstí. Abychom naplnili naše povolání. Je to Boží sen pro náš život. Sen milujícího Otce, jemuž je osud jeho dětí nejdražší.

KDYŽ SE BLÍŽÍ SMRT

Ve svých vzpomínkách z mých návštěv v nemocnici, která patří do naší minoritské farnosti v Jihlavě, si uchovávám jednoho staršího, vážně nemocného pána. Když jsem ho jako kněz navštívil, udělil mu svátost pomazání nemocných a pak podal Tělo Pána Ježíše, setrvali jsme chvíli v tiché modlitbě. Potom mi tento nemocný muž řekl, že úplně Bohu důvěřuje, že ví o tom, že Boží vůle je to nejlepší a největší, co se může v našem životě zrealizovat. Poznal jsem, že to říká s hlubokým přesvědčením, že se na Boha skutečně ve všem spoléhá a že je připravený odejít z tohoto světa, pokud je takový Boží plán.

Když se setkáme s tak vnitřně krásným člověkem, po čase možná zapomeneme, jak vypadal jeho obličej. Ale zůstane v nás ten nádherný dotek Boží blízkosti, Boží dobroty – dotek svatosti. Vždycky, když se s někým takovým potkáme, cítíme se nesmírně obohaceni a vtaženi do prostoru lásky. Tam, kde je už pouze Bůh a Jeho svatá vůle.

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ PŘÁNÍ A ROVNICE

Myslím si, že podobný zážitek si můžeme odnést z každého setkání se sv. Maxmiliánem Kolbem, který toužil ve všem naplnit Boží vůli. Když mu bylo 20 let a byl ve druhém ročníku

filozofie, v dopise na velikonoční svátky napsal své mamince mimo jiné tato slova: „Nebudu přát zdraví nebo zdar. Proč? Protože chci přát něco lepšího... Ať se s Vámi, maminko, ve všem stane vůle toho nejlepšího Otce a kéž byste Vy ve všem vyplnila Boží vůli. To je všechno, co nejlepšího můžu přát.“¹

Tento světec nejenže často řečnými spolubratry připomínal svou oblíbenou rovnici: $v=V$ (tzn.: pokud se chceme stát svatými, musí být naše vůle – „v“, co nejvíc totožná s vůlí Boží – „V“), ale také sám dosvědčil, že je takto zapsaný životní úkol vysoce realizovatelný. Přes všechny obtíže spojené s rozeznáváním „v“ se mu můžeme opravdu hodně přiblížit a zůstat mu věrní až k oběti vlastního života. Tak přesvědčivé svědectví vydal světec z Niepokalanova proto, že byl velmi nadaným žákem ve škole Panny Marie, která rovnici svatosti naplnila nenapodobitelně dokonalým způsobem.

PLNĚ DAROVÁNÍ

V odpovědi, kterou Neposkvrněná dala Bohu v okamžiku zvěstování, zaznívá Její rozhodnutí v ničem neodporovat Jeho svatě vůli a neklást jí žádnou mez.² Její darování se je plné, definitivní, bez požadavků záruk, počtů, jakýchkoli omezení, podmínek, bez vlastních vizí a přání. Je to

naprosté odevzdání sama sebe, vlastního těla, vlastního dobra, vlastní vůle.³ Znamená to, že žije zcela ze a ve vztahu s Bohem. Je slyšícím a modlícím se člověkem, jehož smysly i duše jsou bdělé vůči rozmanitým tichým vnuknutím Ducha Lásky.⁴

Jak říká dominikánský teolog Jean-Claude Sagne – těžiště modlitby je v tom, abychom začali toužit po tom, co chce Bůh, aby se Jeho touha stala i naší nejhlubší touhou. Neposkvrněná, na kterou sestoupil Duch Svatý, se modlila právě tímto způsobem. Třetí Božská Osoba, jejíž rolí je být touhou Boha v Bohu a touhou Boha v nás, vyslovovala v její modlitbě svá přání.⁵

Neposkvrněná, vypros nám potřebné dary Ducha Svatého, aby On sám žil v nás a byl nám pramenem lásky. Nauč nás být vnímavými na každé Jeho jemné vanutí. Chceme jít za Tebou tou cestou, na které člověk touží po tom, a jenom po tom, co chce Bůh. ■

¹ WOJTCZAK, A. O. *Maksymilian Kolbe*, Niepokalanów, 1982, s. 25.

² Srov. BALTHASAR, Hans Urs von. *Pravda je symfonická, aspekty křesťanského pluralismu*. Praha: Vyšehrad, 1998, s. 97–98.

³ Srov. VIOLA, Vittorio Francesco. *Zde jsem, liturgie svěcení a kněžská spiritualita*. Praha: Krystal OP, 2013, s. 14–15.

⁴ Srov. RATZINGER, Josef. *Milostí zahrnutá. Prvky biblické mariánské úcty*. v: *Communio*, svazek 62, 1/2012, Maria dnes, s. 34.

⁵ Srov. CONGAR, Yves. *Wierzę w Ducha Świętego*. t. II., Warszawa, 1995, s. 145.

LETEM M. I. SVĚTEM

čili rytíři v akci

text: **Jitka Navrátilová**
| koordinátorka M. I.

30 LET ČASOPISU IMMACULATA (15. 5. 2022)

Milí přátelé, letos v květnu je to již 30 let, co začal vycházet časopis Immaculata. Když se podíváme zpětně, tak za redakci musíme říci, že těchto 30 let je časem milosti, za který děkujeme Bohu a Matce Boží, do jejíž ochrany je časopis svěřen.

Tuto událost s námi přijel oslavit také asistent generála minoritského řádu otec Tomáš Lesňák z Říma, ze Slovenska nás přijel podpořit otec kustod Lucian Bogucki, samozřejmě nechyběl ani český provinciál minoritů o. Piotr Pawlik. Z našich mediálních přátel byli přítomni nebo poslali své zdravice zástupci Rádia Proglas, Televize Noe a Katolického týdeníku. Účastníci mše svaté se měli možnost seznámit s přítomnými autory, kteří přispívají do časopisu Immaculata. Byli jsme rádi, že jeden z našich pravidelně přispívajících autorů – P. Jaroslav Brož měl zároveň i kázání, které uchvátilo všechny posluchače.

Po mši svaté následovala děkonná pobožnost k Matce Boží, ve které jsme děkovali za 30 let milostí, kdy nám bylo dáno podílet se na tiskovém apoštolátu. Vyvrcholením této pobožnosti bylo 30 růží, které jsme Matce Boží jako poděkování věnovali. V rámci agapé proběhla soutěž o nejkrásnější obálku Immaculaty s vyobrazením Matky Boží.

Děkujeme Vám všem, kteří jakýmkoliv způsobem podporujete časopis Immaculatu. Díky Vaším modlitbám, obětům a financím můžeme pokračovat v tomto apoštolském díle. Vaše pomoc je pro nás velmi cenná, proto také za všechny čtenáře a dobrodince necháváme každý první pátek v měsíci sloužit mši svatou.

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO MLADÉ (25. 7. – 30. 7. 2022)

V posledním červencovém týdnu zveme všechny mladé od 15 do 20 let na exercicie se svatým Maxmiliánem. Komu je blízká mariánská spiritualita, na které stavěl svůj život i svatý Maxmilián Kolbe, nenechte si ujít tuto příležitost. Duchovní obnova se tentokrát koná v klášteře bratří minoritů v Praze.

Přihlásit se můžete prostřednictvím e-mailu: info.mi@minorite.cz nebo prostřednictvím webového formuláře <https://immaculata.minorite.cz/duch-obnova-pro-mlade/> do 25. 6. 2022. Na setkání s Vámi se těší hlavní pořadatel o. Kryštof Skibiński se svým týmem z Národního centra Rytířstva Neposkvrněné. Na programu budou modlitba, přednášky, sdílení, hudba a zábava. ■

Foto: Petr Polanský | Clověk a víra (1-4), Aleš Mylan (5)

Milí čtenáři, časopis Immaculata je hrazen pouze z dobrovolných příspěvků čtenářů. Svým darem se podílíte na šíření duchovních hodnot v našem národě. Děkujeme Vám za Vaši podporu. Neposkvrněná at' Vám odplatí Vaši štědrost.

POSLECHNOUT AUDIO

PODPOŘIT

VYZNÁNÍ VÍRY

Víra, která spojuje.

text: **P. Petr Soukal**

Každou neděli při mši svaté recitujeme či zpíváme vyznání víry. Ledaskdo je umí zpaměti, ale málo kdo ví, jaký příběh se za tímto starobyklým pokladem vlastně skrývá.

CO JE VYZNÁNÍ VÍRY?

Vyznání víry nacházíme už v Písmu Starého i Nového zákona. Židé dodnes vyznávají: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný“ (Dt 6, 4). A křesťané, kteří přijali Ježíše jako Božího Mesiáše, rovněž uměli svou víru vyjádřit v několika krátkých větách. Jedno z těchto nejstarších a nejdůležitějších vyznání nacházíme v Prvním listu do Korinta. Zde Pavel říká, že toto vyznání nevymyslel, ale přijal je od křesťanů, kteří uvěřili dříve než on: „Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti“ (1 Kor 15,3-5). Jiné biblické vyznání víry zní takto: „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen“ (Řím 10,9). Můžeme si všimnout, že jádrem je vždy Ježíš Kristus a to, co pro nás udělal: zemřel za naše hříchy – byl vzkříšen z mrtvých. Výjimkou není ani řecké slovo „ryba“ (ΙΧΘΥΣ), které bylo křesťanskou šifrou, protože jednotlivá písmena odkazovala k vyznání: Ježíš Kristus, Boží Syn, Spasitel.

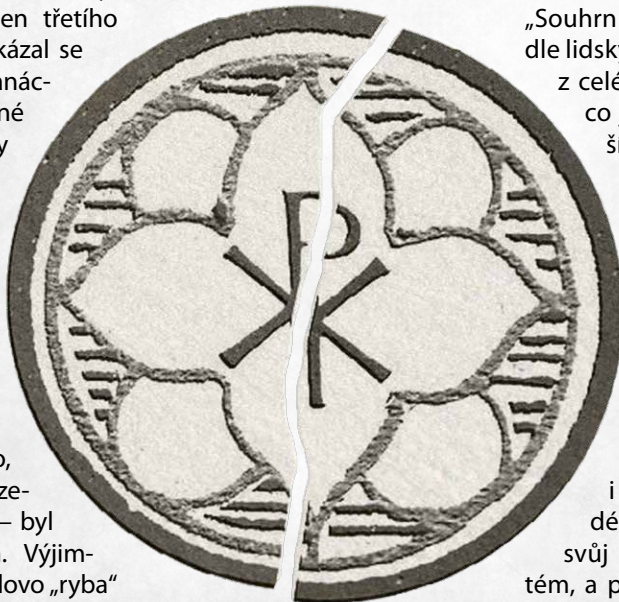
K ČEMU SLOUŽÍ?

Katechismus říká, že „společensví ve víře není možné bez společné řeči víry závazné pro všechny a sjednocující všechny v témž vyznání víry“ (KKC č. 185). Vyznání víry tedy slouží jednotě a spojuje i ty křesťany, kteří by se třeba setkali poprvé v životě. Mimochodem, k této funkci vyznání víry odkazuje řecký výraz: symbolon – což doslova znamená „dát k sobě“ (a je to opak diabolon – tedy toho, co „vrhá mezi“, odtud také pochází slovo ďábel – ten, který rozděluje). Slovo symbolon původně označovalo polo-

znamení při obchodu, uzavírání smluv či spojenectví. Křesťané mohli podle stejného vyznání víry rozeznat, že patří do jednoho společenství. Průvodci v římských katakombách rádi vyprávějí, že když někdo na zemi nakreslil půloblouk a druhý jej uzavřel, vznikl obrys ryby a křesťané se na základě tohoto znamení mohli rozeznat. Historicky ale není zcela jasné, zda to tak skutečně bylo...

JAK VYZNÁNÍ VÍRY VZNIKALA?

Svatý Cyril Jeruzalémský vysvětloval vznik vyznání takto: „Souhrn víry nebyl sepsán podle lidských názorů, nýbrž bylo z celého Písma vybráno to, co je v něm nejdůležitější, a tak bylo podáno v úplnosti jediné učení víry. A jako sémě hořčice obsahuje ve zcela malém zrnku mnoho větví, tak tento souhrn víry zahrnuje do několika slov celé poznání pravé zbožnosti obsažené ve Starém i Novém zákoně.“¹ Každé vyznání víry má tedy svůj základ v Písmu svatém, a pokud je třeba, tak reaguje na aktuální situaci života církve a rozvíjí ty pravdy víry, které jsou popírány heretiky.

vinu rozlomeného předmětu (například hůlky nebo pečeti), která sloužila jako poznávací

APOŠTOLSKÉ VYZNÁNÍ VÍRY

Podle starobylého textu, který se dříve považoval za kázání svatého Augustina, vzniklo Apoštolské vyznání víry takto: „Desátého dne po Nanebevstoupení, když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni, poslal Pán slíbeného Utěšitele. Ten přišel, zářící jako rozžhavené železo, a když je naplnil dovedností všech jazyků, ukoval vyznání víry.“² Každý z apoštolů měl v tu chvíli vyslovit jeden ze dvanácti článků. Petr řekl: „Věřím v Boha všemohoucího...“ Ondřej: „A v Ježíše Krista...“ A tak dále. Nehledě na to, zda se věci skutečně udály takto, je pravdou, že dodnes má Apoštolské vyznání víry dvanáct článků a recitujeme jej například při modlitbě růžence nebo korunky k Božímu milosrdenství.

NICEJSKO-CAŘIHRADSKÉ VYZNÁNÍ VÍRY

Na začátku čtvrtého století, nedlouho poté, co skončilo na Západě pronásledování (r. 313), se objevily pokusy vykládat křesťanskou víru „po svém“. Kněz Árius chtěl víru v tajemství Trojjediného nahradit lidsky srozumitelným řešením,

přičemž skutečným Bohem by byl pouze Otec a Ježíš by byl jakýsi stvořený superman schopný dělat zázraky. Arianismus se rychle rozšířil a představoval nemalý problém. Císař Konstantin proto svolal roku 325 koncil do Niceje (na území dnešního Turecka). Biskupové shromáždění na tomto prvním ekumenickém koncilu Ária odsoudili a složili vyznání víry, kde se potvrzovalo, že Syn je „jedné podstaty s Otcem“, a tedy je skutečný, pravý Bůh, „zrozený“ z Otce a nikoliv „stvořený“ Otcem. Tím ale věroučné otázky neskončily. Poté, co bylo potvrzeno, že Syn je pravým Bohem, začali někteří popírat božství Ducha Svatého. Církev na toto nebezpečí zareagovala druhým ekumenickým koncilem, který se uskutečnil v Cařihradě neboli Konstantinopoli (rovněž na území dnešního Turecka), roku 381. O Duchu Svatém se vyznalo, že je to „Pán a Dárce života“, „který vychází z Otce (i Syna)“, a tudíž není pouhým stvořením. Oproti Apoštolskému vyznání je toto pozdější Nicejsko-cařihradské více propracované a modlíme se jej v neděli při slavení eucharistie. Budete-li chtít, můžete si oba texty porovnat a snadno rozeznáte, co bylo v Nicejsko-cařihradském

vyznání hlouběji promyšleno. Zaměřit se můžete například na zmíněnou část o Duchu Svatém, kde se podrobně popisuje jeho činnost v dějinách spásy.

VÍRA STÁLE ŽIVÁ

Přestože dnes používáme zejména Apoštolské a Nicejsko-cařihradské vyznání víry, tak podobných textů existuje více. Rovněž ze 4. století pochází například vyznání svatého Atanáše (takzvané Quicumque) a v následujících stoletích přidávaly další synody a koncily nová vyznání (například Tridentický koncil v 16. století). „Modlit se s vírou, Věřím v Boha“ znamená vstupovat do společenství s Bohem Otcem, Synem a Duchem Svatým a také s celou církví, jež nám víru předává a v jejímž lůně věříme“ (KKC č. 197). Zajisté také my můžeme říci se svatým Ambrožem: „Toto vyznání je duchovní pečeť, je to rozjímání našeho srdce a stále přítomná stráž: je to určitě poklad naší duše.“³ ■

1 CYRIL JERUZALÉMSKÝ. *Catecheses illuminandorum*, 5, 12.

2 AUGUSTIN Z HIPPA. *Sermo 240*, in ed. *Patrologia Latina* 39, 2189.

3 AURELIUS AMBROSIUS. *Explanatio Symboli*, 1.

SKUTEK BOŽÍ JE, ABYSTE VĚŘILI

Co všechno znamená křesťanská „víra“?

text: P. Jaroslav Brož

Víra v Bibli se utváří jako osobní vztah k Bohu. Souvisí s důvěrou v lidského prostředníka. Jejím vrcholem je vztah ke Kristu, ve kterém nazíráme pravdivě a úplně Boha-Otce.

VÍRA JAKO PEVNÝ VZTAH K BOHU

Zdá se, že ve Starém zákoně osobní víra nebyla hlavním náboženským postojem. Izraelský lid má být zpočátku svatý jako celek. S působením proroků se ale začíná objevovat také péče o vztah každého jednotlivce k Bohu. Boží lid může být svatý jen tehdy, bude-li mít správný vztah k Bohu každý Izraelita. A tak Izaiáš tam, kde je liché spoléhat se na moc zbraní a politických aliancí, prohlašuje: „Jestliže neuvěříte, neobstojíte“ (Iz 7,9).

Je zřejmé, že náboženská víra – podobně jako důvěra v druhého člověka – je osobní vztah. Biblický Hospodin není jako pohanská božstva, která si žijí svým životem a na lidi příliš nedbají. Bohu Izraele je milé stýkat se s lidmi, žít mezi nimi. Znamením toho byl stánek smlouvy a potom jeruzalémský chrám, Hospodinův dům. Do vztahu každý přináší to, co je mu vlastní. A tak Bůh přináší svou spolehlivost, protože je stálý, neproměnný, věčná pravda a spravedlnost. Člověk k němu pak přistupuje s oddanou důvěrou. Leckdo si možná povzdychne, že není schopen pevné důvěry, že ho zrazují různá lidská zklamání a zranění, která mu brání přijímat Boží autoritu bez výhrady. To je pravda. Je třeba si

ale uvědomit, že na víru opravdu nejsme sami. Nejsme to my, kdo si vytváříme Boha ve svých myšlenkách. To on sám se nám dává poznat. Pak se stačí spolehnout na jeho slova, že to, co o sobě říká, je pravda. On je skutečnost nezávislá na mých pochybnostech, nejistotách a zklamáních. Je možné se prostě opírat o jeho slovo, přijmout ho jako základní kámen svého života. Ne náhodou apoštolové spojují vzkříšeného Ježíše se slovy žalmu: „Kámen, který stavitelé zavrhl, stal se kvádrem nárožním“ (Žl 118,22). To znamená, že moje víra se může chvět, ale když ji postavím na pevný základ, zpevní se. Tak žil svatý Pavel, který prohlásil: „Tento život žiji ve víře v Božího Syna, který mě miloval a za mě se vydal“ (Gal 2,20).

PROSTŘEDNÍCI VÍRY

Bůh na cestě víry používá prostředníky. Hospodin obdaří Mojžíše svou autoritou, takže věřit Mojžíšovi vlastně znamená věřit Bohu: „Přijdu k tobě v hustém mraku, aby lid slyšel, až budu s tebou mluvit, a aby i tobě vždycky věřili“ (Ex 19,9). Tato autorita po Mojžíšově smrti přechází na Jozua: „Budeme tě poslouchat, jako jsme poslouchali Mojžíše. Jen ať Hospodin, tvůj Bůh, je s tebou, jako byl s Mojžíšem“ (Joz 1,17). Víra

v neviditelného Boha je tedy neodlučitelná od víry v lidského prostředníka.

VÍRA V JEŽÍŠE, KTERÝ UZDRAVUJE

Tuto víru přivádí k vrcholu Ježíš, Boží Syn, který se stal člověkem (srov. Jan 1,14). Lidé k němu měli zpočátku důvěru nejspíš proto, že uzdravoval jejich nemoci. V tom smyslu může říct uzdravenému slepci u Jericha: „Jdi, tvá víra tě zachránila“ (Mk 10,52). Naopak ve svém měsatečku Nazaretě nenašel mnoho víry, a proto tam „nemohl udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných lidí vložil ruce a uzdravil je“ (Mk 6,5).

RŮST VÍRY

Počáteční víra v Ježíše ale musí růst. Pevná víra je schopná přenést celou horu do moře (Mk 11,23). S takovou vírou se máme k Bohu obracet v modlitbě, a nepochybovat: „Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, jste už dostali, a budete to mít“ (Mk 11,24). Víra není samozřejmostí, záleží na tom, s jakou horlivostí ji pěstujeme v modlitbě. V tom smyslu je třeba rozumět Ježíšovu varování: „Nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?“ (Lk 18,8).

Počáteční důvěra v Ježíše-divotvůrce má dorůst ke

Foto: ID 97813772 © Photodynamix | Dreamstime.com

zralé christologické víře. V ní jsme schopni přijmout Ježíše jako Božího Syna i v podobě trpícího Mesiáše, Beránka zemřelého pro naši spásu a vzkříšeného Pána. To nebylo snadné pro Ježíšovy první učedníky a není to snadné ani pro nás. Proto Ježíš před svým umučením vyzývá apoštoly: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne“ (Jan 14,1).¹ Ponižení přirozeně ubírá Ježíši v lidských očích na věrohodnosti. To má být mocný Boží Syn? Proto je třeba, aby učedníci byli vybaveni jasnější a mocnější vírou. Jí mohou i v Ježíšově slabosti nazírat přítomnost Syna a v něm samotného Otce: „Kdo viděl mne, viděl Otce“ (Jan 14,9).

VÍRA V JANOVĚ EVANGELIU

Je to právě evangelista Jan, který vedle velkého apoštola Pavla představuje velmi ucelený pojem křesťanské víry. Zdůrazněme si tu její tři hlediska: a) pohyb; b) kontemplace; c) poznání.

Je pozoruhodné, že Jan v evangeliu používá jen slovesnou formu „věřit“. A tak třebaže víra má také ráz pevného, neměnného základu života s Bohem, je současně velmi dynamická. Je cestou k Bohu skrze Krista. „Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit“ (Jan 6,35). Ježíš ve svém poznání staví naroveň „přicházení k němu“ a „víru v něj“. Toto přicházení ve skutečnosti znamená pohyb srdce, kterým k Ježíši přilneme jako první učedníci. Ti na Pánovu výzvu „Pojďte a uvidíte!“ u něho zůstali (Jan 1,39). Není tedy divu, že i sloveso „zůstat“ u Jana souvisí s vírou. Vyjadřuje totiž pevné zakotvení v důvěře v Ježíše a v jeho slovo. Pod obrazem vinného kmene a ratolestí poučuje: „Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to“ (Jan 15,7).

Četné používání sloves „vidění“ vyjadřuje u Jana kontemplativní pohled víry. Jako příklad za

všechny si uvedme scénu s Ježíšovým probodeným bokem na Golgotě, kterou evangelista komentuje slovy proroka Zachariáše: „Budou hledět na toho, kterého probodli“ (Zach 12,10; Jan 19,37).

Víra je také poznání, které vede k věčnému životu. Ježíš ve velekněžské modlitbě říká: „Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista“ (Jan 17,3). Z kontextu je zřejmé, že jde o poznání skrze víru.

MARIA – MATKA VÍRY

Tento krátký přehled nelze zakončit lépe než pohledem na Marii – matku víry, o které Alžběta v Duchu Svatém prohlásila: „Blahoslavená, která jsi uvěřila...“ (Lk 1,45). ■

¹ Tento verš lze přeložit také: „Věřte v Boha, věřte i ve mne.“ Ale znění se dvěma imperativy je zřejmě pravděpodobnější.

VÍRA V JANOVĚ EVANGELIU

...jako rozhodnutí mezi životem a smrtí

text: P. Petr Soukal

Janovo evangelium je jiné. Je nejmladší ze všech kanonických evangelií a mnoho věcí nám líčí jinak než Matouš, Marek nebo Lukáš. Nenajdeme v něm sice modlitbu Otče náš ani slova ustanovení eucharistie, ale zato nám i tyto věci, které v něm chybějí, vypráví novým, a ještě hlubším způsobem. A to platí i o víře.

NA POČÁTKU BYLO SLOVO...

Janovo evangelium začíná Prologem, který tvoří prvních osmnáct veršů. Jako by zde Jan prozradil všechna důležitá témata, která později rozvine ve svém evangeliu: mluví se o Slovu, skrze které povstalo všechno, co jest (v. 3), o jednorozeném Synu, který spočívá v Otcově náručí (v. 18), a také o dramatu každého člověka, který se musí rozhodnout, zda přijme, či odmítne pravé světlo, které je životem lidí. Na základě volby, kterou musí učinit každý člověk, se objevují dvě skupiny: tou první je svět, který pravé světlo nepoznal (v. 10) a ten Jana vůbec nezajímá a v prologu o něm více nemluví. Druhou skupinu tvoří ti, „kteří ho přijali a věří v jeho jméno“ (v. 12). O těch Jan říká, že obdrželi „moc stát se Božími dětmi“ a, „narodili se z Boha“ (v. 13). Víra není pro Jana něco mlhavého a abstraktního. Víra se ve čtvrtém evangeliu stává skutkem přijetí Ježíše.

JEN JEDINÝ HŘÍCH

Když svatý Augustin komentoval v 5. století Janovo evangelium, všiml si velmi zajímavé věci: „Zdá se, že není jiného hříchu než nevěřit v Krista. A spravedlnost spočívá v tom, že ti, kteří nevěří, Krista neuvidí.

A soud spočívá v tom, že kníže tohoto světa, tedy ďábel, už byl odsouzen.“ A pokračuje: „[Židé mají] hřích, protože ve mne neuvěřili (Jan 16,9). [Ježíš] zdůrazňuje tento hřích v kontrastu s ostatními, jako by existoval jen tento jediný, a to v tom smyslu, že když zůstane tento, ostatní nejsou odpuštěny, když pomine tento, ostatní jsou odpuštěny.“¹ Rovněž stojí za zmínku, že tam, kde Jan Křtitel ukazuje na Krista a říká: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa“ (Jan 1,29) se v řeckém originále skutečně mluví o jediném hříchu světa (την ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου).

Víra se v Janově evangeliu stává skutkem přijetí Ježíše.

CO JE TÍMTO JEDINÝM HŘICHEM?

Augustin nám už vlastně prozradil, že jediným hříchem je nepřijetí Ježíše, které se v Janově evangeliu projevuje nevírou. Přestože „pravé světlo“ přišlo do „svého vlastního“, tak nebylo svými vlastními přijato. Ježíš přišel k Izraeli, Jan Křtitel mu vydal svědectví:

„dosvědčuji, že toto je Syn Boží“ (Jan 1,34) a stejně se Ježíši nedostalo valného přijetí. Nicméně ti, kdo uvěřili, dostali jako dar „život věčný“.

VĚŘIT ZNAMENÁ ŽÍT

Jedno z těch nejsilnějších míst se nachází ve třetí kapitole Janova evangelia. Když se Ježíš setkává pod pláštěm noci s váhajícím Nikodémem, tak mu říká: Syn přišel, „aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný“ (v. 15). „Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (v. 16). „Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího“ (v. 18). Stejně tak v páté kapitole: „Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života“ (v. 24). Jedním z výjimečných rysů Janova evangelia je právě důraz na přítomnost. Víra v Ježíše nepřinese plody až někdy v nejisté budoucnosti, ale „věřit“ znamená již nyní „žít“. Řecký originál navíc upřesňuje, že to, co dává víra v Ježíše, není obyčejný „biologický“ život (ὁ βίος), ale život Boží – život věčný (ἡ ζωὴ).

TADY A TEĎ

Život věčný začíná pro Jana v té chvíli, kdy člověk uvěří v Ježíše Krista. Tento důraz na přítomnost ostře kontrastuje s tím, co nacházíme v synoptických evangeliích a u svatého Pavla. Matouš, Marek a Lukáš kladou důraz na Kristův druhý příchod a v apokalyptických řečech mluví o tom, co má v budoucnu přijít. Naděje je před námi. Apoštol Pavel tento důraz posouvá a říká: naše naděje je už tady (již jsme byli vzkříšeni s Kristem), ale ještě ne v celé své plnosti (stále musíme usilovat o to, co pochází shůry). Příklad této novozákonní teologie je dobře čitelný v listu do Kolos 3,1 (otázku, zda je skutečným autorem tohoto listu Pavel, zde můžeme nechat stranou). A třetí postoj ke křesťanské naději nacházíme právě ve čtvrtém evangeliu. Jan klade – tak

jako nikdo jiný – důraz na přítomnost. Rozhodující není Kristův druhý příchod ani poslední soud na konci věků, protože to klíčové se odehrává tady a teď!

CO MÁME DĚLAT?

Židé se ptají Pána Ježíše v šesté kapitole: „Jak máme jednat, abychom konali skutky Boží?“ A Ježíš jim odpovídá: „Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal“ (v. 28-29. Víra je pro Jana naprosto konkrétní „skutek“, tedy rozhodnutí přijmout Ježíše jako Pána se všemi důsledky, které to s sebou přináší. I proto je v Janově evangeliu víra přítomná „na každém kroku“. Například v první části evangelia, které říkáme „Kniha znamení“ (kapitoly 1-12) se o víře mluví výslovně a bez výjimky naprosto v každé kapitole! Dokonce, a teď se podívejte, Janovo evangelium bylo

napsáno právě proto, abychom věřili: „Ještě mnoho jiných znamení učinil Ježíš před očima učedníků, a ta nejsou zapsána v této knize. Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží.“ A protože pro Jana „věřit“ znamená „žít“, tak se dodává: „a abyste věřice měli život v jeho jménu“ (20,30-31). Toto základní poselství Janova evangelia geniálně jedinou větou vystihl Léon Bloy v samotném závěru svého románu *Chudá žena*: „Do ráje se nevstupuje zítra ani pozítří, ale dnes, nyní!“ Naučme se tedy z Janova evangelia právě toto – to, jak žiji (věřím) dnes, utváří nejdůležitější volbu mého bytí: totiž rozhodnutí Boha (Boží život) přijmout, nebo odmítnout. ■

1 AUGUSTIN Z HIPPA. *Komentář k Janovu evangeliu*, Homilie 94, 6.

OSVOBOZENÍ ZE SATANISMU

Svědectví mladé dívky, která se v upřímné snaze nalézt štěstí vydala cestou, která ji málem stála život.

text: **Petra** | vyšlo v časopisu Effata (3/2008), zveřejněno se svolením redakce

Stále rozšířenější okultismus láká mnoho lidí, aby jeho prostřednictvím vstoupili do světa, který jim přinese nové poznání, zážitky a zkušenosti. Ti, kteří se vydávají na tuto cestu, však netuší, že je to cesta velmi nebezpečná, nezřídka končící v temnotě depresí či smrti. O své zkušenosti s okultismem a své záchraně prostřednictvím víry v Boha vypráví Petra.

Vyrůstala jsem v rodině zatvrzených ateistů a materialistů. Nakonec jsem došla k tomu, že svět je plný přetvářky, sobectví a zloby. Toužila jsem po svobodě a upřímnosti a viděla jsem ji ve zlu. Křesťanské hodnoty mi přišly jako vrchol pokrytectví. Bylo mi tehdy 16 let.

V metru jsem potkala dva satanisty. Podařilo se mi navázat s nimi kontakt. Toužila jsem po svobodě a myslela si, že svoboda znamená bez zábran dělat všechno, co chci. Chtěla jsem být upřímná za každou cenu, opovrhovala jsem ohledy ke druhým, protože jsem je považovala za falešné, nevěřila jsem na lásku.

RITUÁL

Na krk jsem si pověsila obrácený pentagram, který jsem si koupila. Četla jsem satanskou bibli a okultistické knihy. Netrvalo dlouho a já souhlasila s rituálem, který měl zpečetit mé rozhodnutí odevzdat se ďáblu. Šli jsme do parku, kde ten kluk namaloval pentagram, dal do každého rohu jednu svíčku. Pak mi kladl otázky, jako by šlo o křestní slib obrácený naruby. Pak jsme sepsali smlouvu, v níž to vše bylo, a já ji podepsala a poznamenala svou krví. Říkal mi, že teď už

nikomu a ničemu nebudu otročít. Tak strašně lži!

Ještě toho roku jsem zjistila, že nedokážu být taková, jak se ode mě očekává. Děsily mě mé výbuchy vzteku a agrese, má zcela cíleně zlá slova. Návaly nenávisti, které mě naplňovaly. Chtěla jsem proto sundat pentagram, ale nešlo to. Rok jsem s tím bojovala. Když jsem se chtěla zla zříct, obrátilo se proti mně. Začala jsem se nenávidět. Netrvalo dlouho a topila jsem se v silných depresích, všechno mě vedlo ke smrti.

HOUSTNOUCÍ PROBLÉMY

Přestala jsem chodit do školy a nakonec skončila v psychiatrické léčebně. Začala jsem brát psychofarmaka, ale ta nezabírala. Sebedestruktivní chování nezmizelo. Uvěřila jsem, že když jsem se zpronevěřila smlouvě, nemám právo žít. Po půl roce jsem přestala chodit k psychiatrice a brát léky, v mých očích to bylo k ničemu.

Pár let jsem se snažila žít normálně, ale vždy mi něco podrazilo nohy. Zamilovala jsem se, ale vzápětí jsem musela druhého zranit, udělala jsem maturitu a přijímačky na VŠ, ale nestudovala jsem ani rok. Začala

jsem pít a utíkat z reality. Hledala jsem smysl ve východních duchovních směrech, ale chvíle úlevy trvaly vždy jen krátce. Křesťanství pro mě bylo stále nepřijatelné. Přišlo mi nelogické a ve své podstatě hrozně svazující. Neviděla jsem Boha, jen morálku a skutky, kterými se církev provinila v dějinách.

Postupně jsem začínala vidět věci, které druzí neviděli. Utíkat nepomáhalo (ani k alkoholu, ani do nočního města), přátelé jako by se vzdálili. Mezi mnou a vším kolem byla tlustá stěna matného skla. V hlavě se mi objevovaly příkazy, myšlenky, které nebyly moje. Ten „někdo“ mi přikazoval, abych umřela. Bránila jsem se. Nakonec jsem však skončila podruhé na psychiatrii. Udělali mi vyšetření a stanovili diagnózu paranoidní schizofrenie. Nasadili mi antipsychotika. I přes velké dávky léků byl démon stále se mnou.

Rozhodla jsem se vzepřít a vrátit se do života. Zase to chvíli šlo. Někdy v té době jsem poprvé pomyslela na Boha. Ale navzdory vysokým dávkám psychofarmak jsem po půl roce svého „démona“ opět začala vídat. A tentokrát i slyšet. Přikazoval mi, posmíval se mi, komentoval mé jednání. Nakonec jsem

mu uvěřila, že skrze mě přichází zhouba světa, že musím zemřít. Opět jsem skončila v psychiatrické léčebně. Rok jsem žila za cenu obrovského vypětí.

OBRÁCENÍ

Věděla jsem, že ten, kdo mě pronásleduje, je démon nebo satan sám. A pomalu jsem začala volat Boha. Tentokrát už pro mě existoval velice konkrétně, i když jsem Ho neznala. Vzpomněla jsem si na smlouvu a říkala jsem si, že jediný, kdo tu něco zmůže, je Bůh. A On mě uslyšel. Začala jsem číst Písmo a chodit do kostela.

Začala jsem pomalu chápat, že jsem si celou tu dobu pod pojem křesťanství dosazovala něco jiného, než tam skutečně patří. Otevíralo se přede mnou něco nového, ale ještě nebyl čas, abych zvítězila. Stále jsem byla příliš uzavřená a chtěla to dokázat vlastními silami. Upřímný zápal pro víru mi připadal směšný. Nicméně snažila jsem se dál. A zároveň s tím jsem přestávala brát léky.

A pak přišel poslední útok, silnější než ty předchozí. Satan mě ovládl. Bojovala jsem, utíkala před ním a bránila se mu, ale to oni nevěděli. A tak jsem skončila zase na psychiatrii v Bohnicích. Viděla jsem ho, slyšela, byl se mnou a bránil mi v kontaktu s Bohem. Mluvil mými ústy.

Přišly za mnou kamarádky a modlily se za mě. Měla jsem světlejší chvílky, kdy jsem cítila, že to mohu s Boží pomocí zvládnout, a pak propady, kdy jsem si připadala navždy ztracená.

OSVOBOZENÍ

Když mě propustili, domluvila mi jedna z těch kamarádek setkání s věřící psycholožkou. Byla první, kdo mi věřil, že nejsem schizofrenik, a zkontaktovala mě s knězem. Když jsem pak za ním jela, aby se nade mnou modlil za osvobození, musela se mnou jet kamarádka, jinak bych tam nedojela. To, co jsem zažila potom, se slovy nedá popsat

Věřila jsem, že mi právě tohle setkání může přinést úlevu, ale ani zdaleka jsem si neuměla představit, jak je svoboda krásná. Zažila jsem tolik bolesti, tolik utrpení, ale nic z toho nebylo zbytečné. Víím, že mě Bůh skutečně miluje.

Zažila jsem a zažívám zázrak. Poprvé za všechny roky mého života mám skutečně svobodnou vůli. Je to nový počátek. Vždy jsem si myslela, že jsem upřímná, ale ve skutečnosti jsem jen upřímně trpěla. Poprvé vnímám skutečnost jako skutečnou, poprvé se mě to, co vidím, slyším a cítím, skutečně dotýká. Cítím se tak lidsky. Necítím to vnitřní napětí. Cítím obrovskou lásku a vděčnost, touhu modlit se, děkovat a chválit. Jako by padlo tlusté matné sklo, které jsem měla uvnitř a které naprosto vše zkeslovalo a oddělovalo mne od světa, od druhých, od Boha. Jsem člověk, který žije ve světě plném skutečných lidí a skutečných věcí. A mohu s nimi navázat vztah. Zažívám opravdový klid.

Nic na mě nečihá, nečeká na mou slabost, nic mě nebrzdí a nepronásleduje. Mohu žít. V současné době jsem již pokřtěná a pracuji na svém dalším životě s Bohem. Víím, že se na tomhle obláčku nebudu vznášet věčně, ale nikdy nezapomenou, jak velikou milostí mě Bůh obdařil. Vždyť komu bylo odpuštěno nejvíc, ten bude nejvděčnější. A mně Bůh odpustil opravdu hodně. Každý, kdo ho upřímně hledá, má naději a mnohem víc než to, má jistotu Boží lásky a milosrdenství. Neboť Kristus je pravda, láska, život. A taky svoboda. ■

DOKUD MI BUDE TLOUCT SRDCE

Z vyznavače ďábla mariánským ctitelům

text: Libor Rösner

Cesty do nebe mohou být často hodně klikaté. Pro někoho ještě klikatější. Málokterý světec však dokráčel na pravici Boží takovými zákrutami a z takového dna jako sv. Bartoloměj Longo.

ĎÁBLŮV APOŠTOL

Rodina, do níž se Bartoloměj 10. 2. 1841 v Latianu narodil, byla velmi zbožná. Studia práv v Neapoli ho však svedla z cesty. Univerzity byly tehdy semeništěm protibožských a proticírkevních postojů ovlivněných duchem osvícenství a Francouzské revoluce. Přímou chrlily mladé vzdělance nesnášející vše, co vonělo kadidlem.

Bartoloměj Longo je zářný, resp. temný příklad této smutné skutečnosti. Nejenže si užíval života plnými doušky, ale úplně ztratil víru. A nejenže úplně ztratil víru, ale stal se předním bojovníkem proti církvi. Otevřeně hlásal ateismus, bok po boku se svobodnými zednáři pořádal proticírkevní akce a vyzýval věřící k vystupování z církve, kterou vinil za veškeré zlo ve světě. Navíc se vrhl do reje spiritismu, účastnil se spiritistických seancí a brzy proslul jako zapálený, církev a Boha otevřeně nenávidějící satanista. Coby ďáblův ctitel šířil slávu odvěkého Božího nepřítele tak horlivě, že se brzy stal z rozhodnutí jednoho antibiskupa knězem Luciferovým, k jehož počtu sloužil černé mše. Půldruhého roku vězel až po krk v bahně satanismu, spiritismu a ateismu, půldruhého roku žil a kázal zlo,

než začal vůčihledně scházet a psychicky se hroutit. Chybělo málo a budto by přišel nadobro o rozum, nebo by si vzal život.

OBRÁCENÍ

Jednou nabyt Bartoloměj dojmů, že slyší hlas svého zensulého otce nabádajícího ho k obrácení. Tehdy už na pokraji šílenství vyhledal otcova přítele Vincenza Pepeho a otevřel se mu. Po četných dlouhých disputacích s tímto moudrým a zbožným mužem v sobě našel Longo sílu k tomu, aby se satanismem i spiritismem skoncoval.

Dalším důležitým setkáním pro něj bylo to s dominikánem P. Albertem Radentem, OP. Vyzpovídal se mu a pod jeho vedením vkročil na cestu svatosti. Dne 25. 3. 1871 vstoupil s řeholním jménem Rosario, tj. Růžencem, do III. řádu sv. Dominika.

Pakliže dříve veřejně hanil Boha a jeho církev a hlásal slávu satanovu, nyní obrážel domovy a kluby svých bývalých druhů v pádu a snažil se je obrátit na víru, přičemž se veřejně zřikal někdejších omylů. Jako třeba na spiritistické seanci, na níž se Záračnou medailkou v ruce zvolal: „Zříkám se spiritismu, protože je to jen změt lží a bludů!“

Po získání právnického diplomu se Bartoloměj vrátil do Latiana a zahájil advokátskou praxi. Pod vlivem redemptoristy P. Emanuela Ribery, CSsR, dospěl k názoru, že jeho cesta nevede manželstvím, proto ukončil dvě vážnější známosti, které měl, a složil slib čistoty.

MILOSRDNÝ SAMARITÁN

Na radu o. Radenteho se Bartoloměj vrhl do charitativní činnosti, aby tak odčinil to, co způsobil před svým obrácením. Začal tedy pomáhat chudým, nemocným a opuštěným, časem nabírala tato jeho samaritánská služba stále větších rozměrů. Longovo nasazení v sociální oblasti bylo obdivuhodné, r. 1887 založil sirotčinec v Pompejích, posléze další, k tomu večerní školu, nadto i tiskárnu a knihvazačskou dílnu, skrze něž šířil svůj tiskový apoštolát, aby čelil nechutným proticírkevním útokům v novinách. To už dávno pověsil právníčinu na hřebík.

R. 1897 navíc založil Kongregaci Dcer svatého růžence, jehož členky mu pomáhaly se sirotky a dětmi vězňů v Pompejích. Skrze ně se pak obraceli i jejich otcové za mřížemi. Pompeje povstávaly z popela.

APOŠTOL RŮŽENCE

Proč zrovna Pompeje? R. 1872 zde bratr Růženec zažil druhé obrácení. V ruinách starověkého města, zpustlého ještě více novodobým bezvěrectvím a neřestmi, zažil nával beznaděje stran vlastní spásy. Tehdy zaslechl v nitru Mariin hlas: „Kdo rozšiřuje můj růženec, bude spasen.“ Řekl si: „Jsou-li tato slova pravda, budu zachráněn, protože neopustím tuto zpustošenou zemi, dokud zde nerozšířím tvůj růženec.“ Zvon náhle zazněvíš z kostelní věže vnímal jako potvrzení svého rozhodnutí.

Začal obcházet jednotlivé pompejské domácnosti a seznamoval jejich obyvatele s krásou a silou této modlitby. Zanedlouho založil růžencové bratrstvo, zval do města misionáře, aby mu v jeho apoštolátu pomohli. Od r. 1873 se dal do oprav zchátralého kostelíka, ve starožitnictví pro něj sehnal obraz Panny Marie Růžencové, nechal ho restaurovat a ozdobit korunkou s diamanty požehnanou Lvem XIII. Při jeho instalaci došlo k zázračnému uzdravení 12leté dívky považované za nevléčitelnou. Odstartovalo to příliv poutníků, navyšující se po každém dalším zázraku, takže nevelký kostel brzy kapacitně nepostačoval. Longo se tedy rozhodl pro stavbu prostorné baziliky. Zcela bez prostředků, zato však s vírou v Mariinu pomoc se pustil do shánění peněz a povolení a 5. 5. 1891 se mohl radovat z posvěcení nejvýznamnějšího chrámu Panny Marie Růžencové na světě.

Bartoloměj byl velkým milovníkem růžence, bezmezně miloval Bohorodičku a celý se jí odevzdal. Skrze časopisy

Růženec a Nové Pompeje šířil její slávu, sepsal o ní několik knih, to on rozšířil Pompejskou nověnu, to na jeho popud prohlásil Lev XIII. říjen růžencovým měsícem. Chtěl šířit Mariinu slávu, dokud mu „bude tlouct srdce“.

Prostřednictvím budoucí světičky Kateřiny Volpicelliové se seznámil s hraběnkou Mariannou de Fusco, ovdovělou matkou pěti dětí. Velmi se sblížili, Bartoloměj se coby právník ujal jejich majetkových záležitostí. Čistý vztah těchto dvou skýtal zlým jazykům ideální příležitost k očerňování. Po audienci u Lva XIII. r. 1885 se rozhodli uzavřít sňatek, aby předešli dalším pomluvám, současně se však

zavázali žít jako bratr a sestra. Marianna byla neocenitelnou spolupracovnicí na jeho díle.

Ještě za manželčina života musel čelit mnoha obviněním a protivenstvím, po její smrti ho čekaly další peripetie, vinou jejich dědiců zvláště majetkového rázu. Všechny s pokorou a trpělivostí zvládal.

Nedlouho před smrtí se vrátil do Pompejí, jež byl předtím nucen opustit, a 5. 10. 1926 v nich s růžencem v ruce a s nahlas vyznanou touhou vidět Marii, „která mě zachránila a vytrhla mě ze spárů ďábla“, zemřel. Dne 26. 10. 1980 jej Jan Pavel II. beatifikoval. ■

NEZVĚME DOMŮ SATANA!

Zamýšlejme se víc nad prvním Božím přikázáním, abychom žili ve svobodě Božích dětí a ne v otroctví světa.

text: **P. Jacek Kruczek**

To, co nás velice vzdaluje od Boha, je modloslužba. Kdy člověk má větší starost o svůj bankovní účet než o spásu duší. Když v něm větší smutek vyvolává politická situace než osobní těžký hřích a denně myslí víc na věci materiální než na život věčný.

KONTAKT S DUŠEMI?

Před několika lety, když jsem působil v Brně, přišel za mnou jistý člověk s prosbou o posvěcení domu. Není problém, říkám pánovi. Jenže on pokračuje, že mají problém, doma se nedá v klidu bydlet, protože tam, jak se říká, „straší“. Věci samy padají na zem, dokonce „něco“ fyzicky napadá domácí obyvatele. Šel jsem tam tedy požehnat dům, pomodlit se. Pak se ale zpětně dozvídám, že klid byl jen chvíli. On totiž pan domácí, jak sám potvrdil, skládá horoskopy skrze „kontakt“ s dušemi.

Katechismus katolické církve nás učí: Je třeba odmítat všechny způsoby věštění, nedovolávat se satana nebo zlých duchů, odmítat vyvolávání mrtvých nebo jiné praktiky, o nichž se neprávem soudí, že „odhalují budoucnost“.

NEŠKODNÉ HOROSKOPY?

Uchylovat se o radu k horoskopům, k astrologii, k hádání z ruky, k výkladu předtuch nebo věsteb, k jevům jasnovidectví, ptát se médií, v tom všem se skrývá vůle mít vládu nad časem, nad dějinami a konečně nad lidmi. Zároveň se jedná o touhu naklonit si skryté mocnosti. Je to v příkrém rozporu se ctí a úctou spojenou

s láskyplnou bází, jakou dlužíme pouze Bohu. V domě, na který jsem vzpomínal, se prostě zabydlel satan, a to „na pozvání“.

Hříchem proti víře, proti prvnímu přikázání, je i vyvolávání duchů. O tom bychom měli mluvit také s našimi dětmi. Školní zájezdy a tábory jsou časem, kdy by se děti mohly pro zábavu o tuto praktiku snažit a nevědomky tak ohrožovat mladé duše, otvírat je posedlosti. Máme o tom svědectví exorcistů. Jen Bůh totiž může dovolit duši „přijít“ na zem, nikoliv člověk.

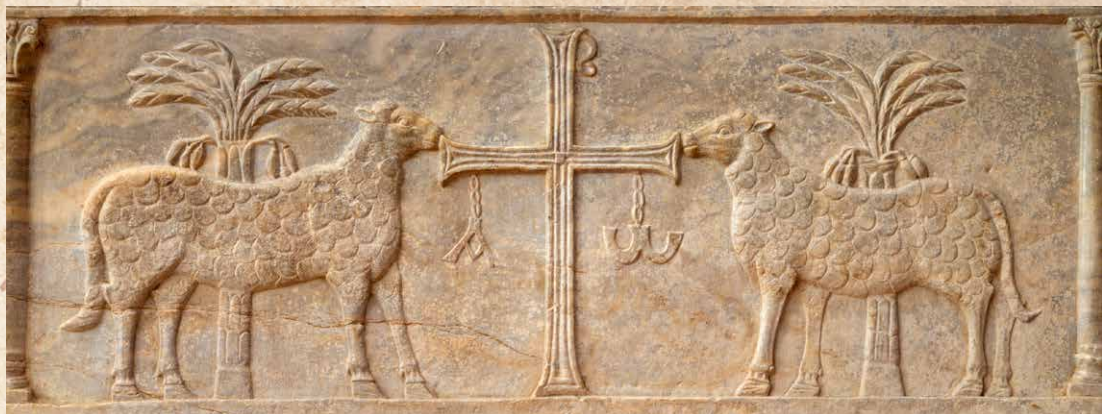
REIKI?

Chtěl bych ještě upozornit na další věc spojenou s tímto odstavcem Katechismu. Jedna se o tzv. reiki. O tom si můžete přečíst na stránkách otce

Kodeta. Mnohokrát chodíme na masáže, což je někdy potřeba pro zlepšení zdravotního stavu. Nikdy ale, prosím vás, nechoďte k masérům, kteří praktikují reiki a předávají „nějakou energii“. Možná to opravdu člověka postaví na nohy, duši tím ale můžeme zdtit.

Mojí milí, všichni jsme slabí, všichni musíme bojovat za svou víru. Zlý duch dělá, co může, abychom na Boha nemysleli a starali se jen o věci pozemské, abychom byli dětmi světa. Jenže pánem tohoto materiálního světa je satan. Prosím vás, abyste se při zpytování svědomí více zamýšleli nad prvním Božím přikázáním, abyste žili ve svobodě Božích dětí, a nikoliv v otroctví tohoto světa. Bůh vám k tomu žehnej! ■

V SYMBOLECH HLEDEJ BOHA

Nad znameními Boží lásky, jeho milosrdenství, odpuštění a naděje, které nás provázejí životem.

text: **P. Jacek Kruczek**

Veškeré symboly, kterými jsme jako křesťané obklopeni, nám pomáhají uvědomit si, jak nás má Pán rád a že k dosažení království Božího potřebujeme víru. Symboly nám ale samy o sobě bez naší víry nedají nic. Pokaždé tedy, kdy uctíváš nějaký křesťanský symbol, hledej živého Boha. A najdeš ho.

DOBŘÝ PELIKÁNE!

První symbol, který známe, často používáme a lepíme na auta, je rybička (Ichthys). Ryba byla obyčejným jídlem lidí, rybáři byli apoštolové, ryby rozmnožil Ježíš. Symbol ryby byl populární v katakombách. Její řecký název ΙΧΘΥΣ se dá použít i takto: (Iěsoûs – Ježíš), ΧΡΙΣΤΟΣ (Christós – Kristus), ΘΕΟΪ (Theoû – Boha), ΥΙΟΣ (Hyíos – Syn), ΣΩΤΗΡ (Sôtér – Spasitel).

Dalším symbolem, který bychom měli znát a já sám ho mám moc rád, je pelikán. Tento pták je velmi obětavý. Pokud nemá co dát svým dětem, krmí mláďata vlastním tělem. Jako nás sám Bůh krmí svým tělem. Svätý Tomáš Akvinský o tom píše v Hymně Adoro te Devote (píseň č. 712): „Dobry Pelikáne, Jezu Pane můj, krví svou nás hříšné z hříchu očisťuj...“

ZAČÁTEK A KONEC

Na starých ornátech a nad portály chrámů často vidíme tři písmena: IHS. V latině jde o zkratku slov Iesus Hominum Salvator, což znamená Ježíš Spasitel lidí. Tuto zkratku si za svou vzali bratři jezuité. Pokud navštívíte bývalé jezuitské koleje například v Kutné Hoře nebo v Praze, tento symbol hned najdete.

Na velikonoční vigílii žehnáme paškál se dvěma řeckými písmeny alfou a omegou. Jsou to další křesťanské symboly, které nám připomínají Krista podle Knihy zjevení: začátek a konec znamená věčnost. Křtem jsme skrze Krista získali život věčný. Proto má dítě u křtu křestní svíčku, kterou zapalujeme od paškálu a u rakve je přímo paškál, abychom měli naději na život věčný.

A kdo z nás byl na setkání s papežem Benediktem v Brně, jistě

si pamatuje, že u oltáře byla kotva, starožitný křesťanský symbol naděje.

KŘÍŽ DÁVÁ SÍLU

Nejdůležitějším symbolem naší víry je ale KŘÍŽ. Znamení, kterého si křesťané nade vše váží od 5. století. Dříve používali symboly jiné, protože kříž byl znamením potupy. Až časem si věřící uvědomili, jak úžasný je to znak. Znamení Božího milosrdenství a odpuštění. Dnes budme rádi, že nás právě toto znamení provází životem. Ježíš na kříži dává sílu nést vlastní těžkosti, odpouštět, a hlavně nám otevírá cestu do nebe. Kříž bychom měli mít v kuchyni, na chodbě, na krku... Sám o sobě neznamená nic, mluví o bolesti a smrti. Ale pro nás věřící je nadějí, silou k odhodlání obětovat se a pochopit, že každá mše svatá je nekravou obětí Ježíše Krista, který se stal smířitelem mezi námi a Otcem. ■

OBRAZ MADONY KLADSKÉ

Madona Kladská, tempera na dřevěné desce z topolového dřeva potaženého plátnem, 186 x 95 cm, po r. 1344, Berlin, Gemäldegale

text: **Jan Royt**

Obraz Madony Kladské patří svými rozměry mezi největší deskové obrazy na území historických zemí Koruny české. Deska pochází z kostela Nanebevzetí Panny Marie v Kladsku. V 19. století byl přenesen do gymnázia v Kladsku. V roce 1902 byl zakoupen do muzeálních sbírek v Berlíně.

Obrazu dominuje Madona sedící na monumentálním architektonickém trůnu. Pozadí obrazu je zlaté (symbol nebes), nad baldachýnem ozdobené rytou šesticípou hvězdou, která odkazuje na Mariino jméno, jež podle dobových názorů bylo odvozeno od Stela Mariis (Hvězda mořská). Dvojice andělů přidružuje za trůnem bohatě zdobenou červenou látku. Ta odkazuje k chrámové oponě v jeruzalémském chrámu. Ve svorníku klenby baldachýnu spatřujeme lilii – symbol čistoty. Pod baldachýnem je zobrazena polopostava anděla, korunujícího Pannu Marii korunou složenou z akantu (poukaz na utrpení) a lilií (symbol čistoty). Z „oken“ horní části bočnic trůnu vystupují andělé s kadidelnicemi, což poukazuje na posvátnost trůnu. Opěradlo trůnu je tvořeno prkny s neobyčejně naturalisticky zobrazenou strukturou dřeva – možná poukaz na dřevo kříže. Na trůně sedí Panna Maria, oblečená do modrého šatu, přes který má přehozen červený plášť.

ARNOŠT SVĚDKEM ZÁZRAKU

V levé dolní části obrazu klečí modlíci se Arnošt z Pardubic. Oblečen je do liturgického roucha a na jeho ramenou spočívá pallium, které obdržel

od papeže Klimenta VI. v roce 1344. Na stupních trůnu spatříme odložené odznaky jeho biskupské hodnosti: mitru, pontifikální rukavice a biskupskou berlu, již se téměř dotýká Mariin plášť, čímž tuto insignii posvěcuje.

Obraz některými detaily poukazuje na zázrak, kterého byl malý Arnošt z Pardubic svědkem v chrámu Panny Marie v Kladsku. Arnošt, jehož otec byl správcem kladského hradu, chodil v Kladsku do školy spravované johanity. Při večerní modlitbě v chrámu, když se pěl mariánský hymnus *Salve Regina*, malý Arnošt pohleděl na obraz Panny Marie a pozoroval, jak od něj Panna Maria odvrací svůj pohled. Pocítil přítom velký strach a začal se usilovně modlit. Trochu ho upokojilo to, že Ježíšek se na něho nepřestal dívat. Posléze prý Panna Maria začala k němu opět svoji tvář pomalu natáčet. Arnošt tento zázrak chápal jako vážné varování před hříšným životem. Když se stal arcibiskupem, poručil, aby byl zázrak písemně zaznamenán, což se i stalo (Vilém z Lestkova).

ARNOŠTOVO PŘÁNÍ

Zázrak byl pro Arnošta tak silným zážitkem, že na znamení pokory se dal na obrazech

Panny Marie a Krista malovat vždy s odloženými biskupskými insigniemi, což spatřujeme i na Madoně Kladské. Ač jako pražský arcibiskup měl přirozený nárok být po své smrti pohřben v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha, tak si přál, aby jeho tělo bylo pohřbeno v chóru kostela, v němž se zázrak stal, pod nádherným náhrobkem, který vytesala parléřovská huť.

Poukazem na zázrak by mohlo být to, že Kristus se na Arnošta (diváka) dívá, Panna Maria nikoliv, což odpovídá popisu zázraku. Oblečený Kristus s logem v ruce by pak mohl poukazovat na obraz byzantského původu, před kterým se malý Arnošt modlil, neboť právě u nich byly pozorovány zázračné proměny.

BENÁTSKÁ STOPA V PRAZE

Protože Šalamoun byl považován za moudrého krále, je také Panna Maria sedící na trůnu Šalamounově považována za Stolicí Moudrosti (*Sedes Sapientie*), v jejímž klíně spočívá Moudrost Otcova – Kristus s logem v ruce (*In gremio Matris sedes Sapientia Patris*. V klíně Matky spočívá moudrost Otcova).

Můžeme se důvodně domnívat, že Madona Kladská tvořila

s nedochovanými pevnými křídly oltářní retáblí hlavního oltáře kostela Nanebevzetí Panny Marie v Kladsku, který svými detaily odkazoval k zázraku,

kteřý zde Arnošt zažil. Jde o vynikající dílo umělce, tvořícího patrně na královském dvoře v Praze. Umělec, který malbu vytvořil, byl velice dobře

obeznámen s benátskou malbou 1. pol. 14. stol., jak prozrazují detailně provedené desény látek. ■

DETAIL - JEŽÍŠEK

Kristus je po „byzantském způsobu“ oblečen do dlouhého kolobionu. V pravici drží svítek – logos, jak je tomu u Bohorodiček východního původu. Svítkem (symbol Kristova vtělení) se Ježíšek dotýká pravice Panny Marie, levicí svírá její ukazovák. Pohled Krista je obrácen k divákovi.

DETAIL – LEV

Lvi poukazují na trůn Šalamounův, jak se o tom dovídáme z První knihy královské (10,18-20): „Král také pořídil veliký trůn ze slonoviny a pokrýl ho čistým zlatem. K trůnu vedlo šest stupňů. Opěradlo měl okrouhlé, po obou stranách sedadla područky a vedle područek stáli lvi...“

CO OVLIVNILO MŮJ ŽIVOT?

Tady nejde jen o kostel. Jsme součástí církve!

text: **Václav Štaud**

Jistě to znáte. Společenství se rozdělí do skupinek, které besedují nad určeným textem nebo myšlenkou. Přináší to povzbuzení, rozšíření obzorů. Svědectví o víře druhých pomáhá. Na posledním národním setkání Modliteb otců přišli organizátoři s nápadem: Vzpomeň si na slovo, které nejvíc duchovně ovlivnilo tvůj život. Vybrali jsme tři z nich.

SMRT

Ano, právě to překvapivě vyslovil jeden z tátů středního věku. A rychle vysvětlil: „Když jsem už měl šest sourozenců, náhle nám umřela maminka a já jsem se musel stát ze dne na den dospělým, protože na mě dopadla řada jejích úkolů. Náboženská výchova byla věcí prarodičů. Vodili nás do kostela, to ano, ale jejich víra byla kýčovitá, víc nás děsila, než lákala k následování. A víte, co nás přivedlo ke Kristu? Hřbitov, kam jsme chodili na maminku vzpomínat. Ona nám, jako za života, tiše s láskou naslouchala. Přišly těžké chvíle, některé pády bolely, ale u jejího hrobu jsme našli lék pro bolavé dětské duše. Jeden po druhém jsme pochopili, že naše máma je opravdu u Boha a nepřestává se přimlouvat. A taky to, že náš Bůh je nekoněčně dobrý.“

MAMINKA

Když mu byly čtyři roky, zavřeli otce. „Zaklepala u nás cizí žena, že potřebuje převést přes hranice. Tatínek byl opatrný, nikam s ní nešel. A stejně jej druhý den zatkli, neohlásil prý trestný čin. Ve věznici na brněnském Cejlu zjistil, že stejná provokace tam dostala víc lidí.“ Otec se vrátil po osmi měsících zmučený a zlomený, brzy zemřel. Tíže rodiny, kde bylo také sedm dětí,

zůstala na mamince. „Vydržela, všechny nás s láskou pevně vedla v životě i ve víře, která se u mě prohlubuje až do dnešních dnů. A Bohu, jehož pokládám za nejvyšší dobro, sloužím už dlouho jako kostelník,“ svěřil se prošedivěly muž.

CÍRKEV

I poslední vzpomínka směřuje k totalitní policii. „Neboj se, nic jsi neprovedl,“ bodře na stanici uvítal mladého muže policejní důstojník. „Mám tady posudek z vojny, docela tě chválí. A tak ti chci nabídnout, aby ses dal k nám. Tady každý najde dobrou budoucnost!“ Překvapený

chlapec zakoktal: „Ale já chodím do kostela.“ Policista se zasmál: „Na kostel se vykašli, tam ti nic nedají.“ Mladík tedy přitvrdil: „Tady nejde jen o kostel. Víte, já jsem taky součástí církve. Tohle společenství mám rád, oni mně věří a já je nemohu zklamat. Mám tam už mnoho kamarádů.“ Následovalo jediné slovo: „Vypadni!“ a obrovská úleva. Dnes postarší tatínek, vlastně už dědeček, dodává: „Mnohokrát jsem si na tu chvíli vzpomněl a vím, že vůbec nešlo o moji myšlenku. Napověděl mi sám Duch Svátý a od té doby se jej snažím zvat ke každému důležitému rozhodnutí.“ ■

ÚKOL JEN PRO MAMINKY?

Nic z toho, co jsme do dětských duší zaseli, se neztratí.

text: **Václav Štaud**

Pavla Švecová ze Šternberka vychovala sedm dětí. Naplnila tak symbolické číslo plnosti mateřského úkolu a získala mimořádnou zkušenost v předávání víry. Zeptali jsme se jí, jak při respektování různosti tolika povah a zájmů směřovala všechny děti na přímou cestu k Bohu.

MODLITBA HROU

„Maminka musí především umět stále znovu v modlitbě předávat svoje děti do otevřené náruče Pána Ježíše a jeho Matky. To ji zbaví obav a strachu,“ svěřuje čtenářům Immaculaty paní Pavla. „Základním sloupem víry v rodině je modlitba. Musíme k ní ale vést děti drobnými krůčky tak, aby přinášela radost a nikdy se nestala protivnou povinností. Rozhovor s Bohem je třeba usnadnit zábavnou a nápaditou formou, střídat ji pěknou četbou nebo vhodnou hrou, učit se vzájemně naslouchat...“

VÍRA A LÁSKA SPOLU

Na sklonku totality mohla Pavla s několika kamarádkami tajně prožívat prázdninové dny v klášteře voršilek. Péče o dívčí dorost byla původním, často nesplněným posláním sester, a také proto se dívkám věnovaly ze všech sil. Blízko byla krásná příroda s koupáním a duchovní slovo činilo počátek i završení každého dne jedinečným. „Z paměti nezmizí ani staříčká sestra Alfonzie, která svoje bolesti před smrtí obětovala Bohu právě za nás, za naši víru. Nepřála si vlastní uzdravení, stále prosila o naši dobrou budoucnost. Vzpomínka na její moudrost a dobrotu mě dlouho formovala, pomáhala při výchově dětí, vypráví žena a dodává: „S manželem jsme se zase snažili jít příkladem vzájemné lásky a neustálého odpouštění. Třeba ve výroční den svatby každý rok odjíždíme na krátkou svatební cestu, abychom se mohli věnovat jen jeden druhému. Vracíme se šťastnější a děti ovoce naší víry vidí. Letos už po pětatřicáté,“ usmívá se paní Pavla.

OTCOVÉ, NA KOLENA!

Na náš rozhovor se připravila sdílením s dalšími maminkami ve farnosti. Například paní Radana tam zdůrazňuje rodinnou roli mužů: „Ženy velmi touží, aby se do předávání víry důkladněji zapojili tatínkové. Muži, i když pevně věří a zachovávají řád rodiny, při výchově dětí většinou moc aktivní

nejsou. Přitom neznám lepší příklad víry než tatínek na kolenou.“ Paní Kristýna zase poukázala na nutnost maximální svobody mladé generace: „Určité psychické násilí, pod jehož vlivem kdysi chodila část lidí do kostela, možná fungovalo. Dnes příkazy a výhrůžky jen odrazují. Jako Bůh dává všem volnost, musíme i my vést děti ve svobodě, být jen příkladem skutečnosti, že víra nejen nic nebere, ale naopak každý spolu s ní dostává mnoho dobrých darů. Až jsou dospělí, musí si k Bohu vyšlapat cestu vlastní. Ale jsem přesvědčena, že nic z toho, co dobrého jsme do jejich duší zaseli, se neztratí.“ ■

KAŽDÝ MÁME ROLI V PÁNOVI PRSTENŮ

V Tolkienově díle slovo Bůh nenajdete. Přesto je o něm celá kniha.

text: o. Vladimír Hubálovský OFMConv

J. R. R. Tolkien (3. 1. 1892 – 2. 9. 1973) byl anglický spisovatel, filolog a univerzitní profesor. Jeho nejslavnějšími díly jsou knihy *Hobit* a *Pán prstenů* a je považován za nejdůležitějšího z otců žánru fantasy.

Jeho matka konvertovala, přes bouřlivé protesty své baptistické rodiny, ke katolictví. Martyrium, které kvůli tomu podstoupila, cítil Tolkien jako závazek s hlubokým vlivem na vlastní katolictví: „*I má vlastní drahá matka skutečně byla mučednicí, a ne každému dopřeje Bůh tak snadnou cestu ke svým největším darům jako Hilarymu (Tolkienův mladší bratr) a mně, když nám dal matku, která se umožila starostí a lopotou – jen aby zajistila zachování naší víry.*“

V 16 letech se zamiloval do Edith Brattové a přes řadu překážek se s ní oženil. Po celý život byla jeho jedinou láskou. Sdíleli hlubokou lásku k rodině, měli čtyři děti a jeden z jejich synů se stal katolickým knězem. Tolkien byl jako otec velmi laskavý a chápavý. Mezi jeho projevy lásky patřily i pohádkové příběhy, které pro své děti vytvářel.

Byl to oddaný a věrný katolík, který se naučil z paměti mši v latině. Vždy s sebou nosil růženec a účastnil se mší tak často, jak jen mohl. Miloval víru a též cizí jazyky. Byl v nich opravdovým mistrem. Hovořil více než dvacíti evropskými řečmi a sám vytvořil patnáct jazyků! Nejznámější z nich jsou dva elfí jazyky v Pánovi prstenů.

PÁN PRSTENŮ PŘICHÁZÍ

Tolkien rád vymýšlel fantastické příběhy pro své děti. Nikdy ale nečekal, že by zajímaly další lidi. Až na naléhání jednoho studenta publikoval knihu *Hobit*. Ta se stala tak populární, že nakladatel požádal Tolkiena o pokračování. Tak vzniklo Tolkienovo nejznámější dílo *Pán prstenů*.

Jeho záměrem nebylo napsat náboženskou knihu, ale během úprav úmyslně posiloval její náboženský rozměr. Nakonec sám konstatoval: „*Pán prstenů je svou podstatou náboženské a katolické dílo.*“ Mnoho lidí ho má jen za fantastický příběh. To je ale málo. Tolkienovo dílo se rodilo dvanáct let a křesťanskou symboliku v něm nelze přehlédnout. Táhne se celým příběhem. Tolkien vytvořil uvěřitelný svět, rasy, jazyky, charaktery. Učí vidět krásu křesťanství. Čtenářům dává možnost pozorovat svět katolickýma očima, přičemž o Bohu nepadne jediné slovo. Je to kniha, která láme srdce.

TOLKIEN A EUCHARISTIE

Vrcholem každého dne byla pro Tolkiena eucharistie. Ráno jezdil na kole na mši a snažil se nevynechat sv. přijímání. Tato

jeho životní zkušenost je cítit v Pánovi prstenů. Celá kniha je protkaná vědomím vyhnanství – smutkem lidí, kteří jsou na světě příliš krátce, než aby se v něm mohli zabydlet, a smutkem elfů, kteří sice neumírají, ale zároveň nedokážou zastavit čas. Výstup hobita Froda „na Golgotu“ předznamenává cíl, kterým je nebe, i cestu, kterou je následování Ježíše. Eucharistie je Tolkienovou největší láskou a je jakýmsi protikladem prstenů. Nacházíme zde příběh o povýšení pokorných, falešné nesmrtnosti a sebeobětování. Prsten je zde jistou formou hladu, ale touha po něm nedokáže nasytit.

SYMBOLIKA PRSTENU

Prsten je jednoznačným symbolem zla. Svým nositelům poskytuje iluzi božství, které spočívá v moci nad jinými. Je spojený s falešnou nesmrtností ve formě chorobné závislosti na životě, dokud z něho nezůstane jen stín. Příkladem je Glum. Tragická postava reprezentující ty, kteří propadli závislosti na čemkoliv. Stávají se lidskými troskami a nedokážou se zařadit do života. Prsten zvyšuje všechny přirozené schopnosti svého nositele a zároveň mu dává dar neviditelnosti. Proč? Protože neviditelný

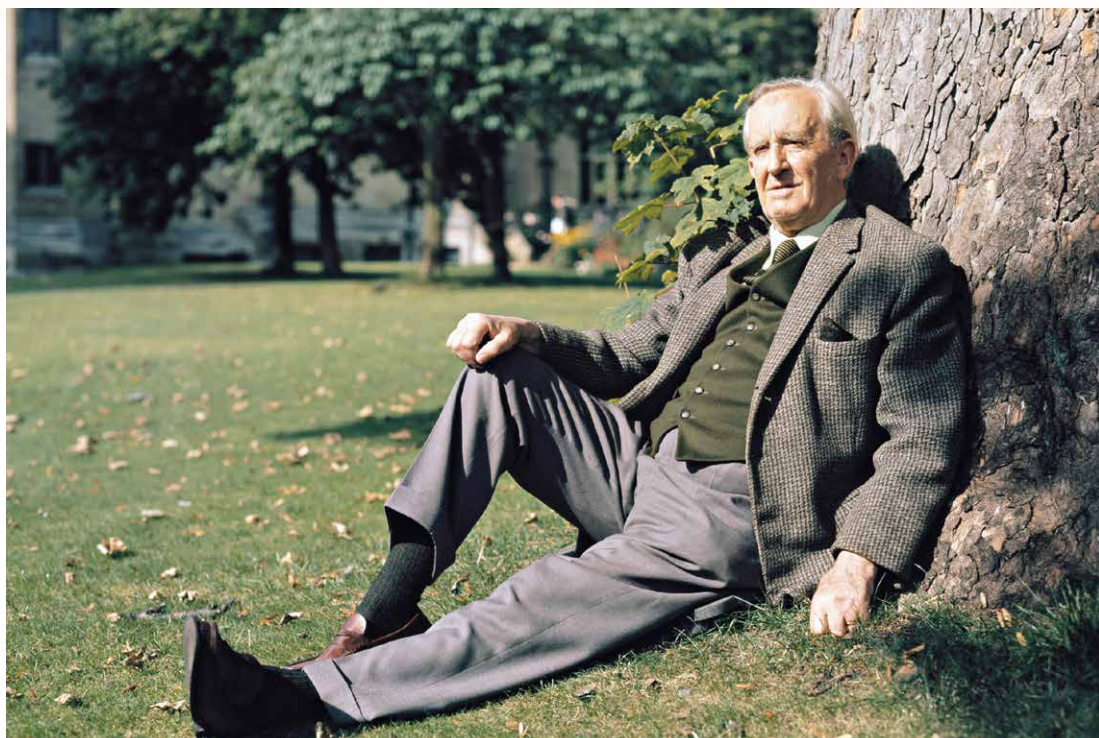

Foto: <https://www.newstatesman.com/culture/2019/04/tolkien-s-first-words>

člověk může snadněji klamat. Jinak by se zlo stalo známým. Navíc prsten noří člověka do prázdnoty jako do černé díry. Frodo pochopil jeho destruktivní moc, proto se ho chtěl zbavit. Zároveň si ale uvědomoval svou zodpovědnost za životy druhých a celou zemi. Proto zůstal věrný svému poslání. Hobiti měli čistá srdce, proto mohli odolávat svůdné síle prstenu.

BOJ DOBRA A ZLA

Už děti vědí, že boj dobra a zla je přítomný v každé pohádce. Ale bylo by málo zůstat jen u toho, protože je to něco příliš reálného. V příběhu nevidíme jen boje mezi Společenstvím (dobro) a Mordorem (zlo), ale také vnitřní boj, který se odehrává v každé postavě. Všichni jsou pokoušeni, výjimkou není ani Frodo. Prsten je natolik silný, že ho žádná stvořená bytost nedokáže přemoci. Stejně tak je to i v našem křesťanském

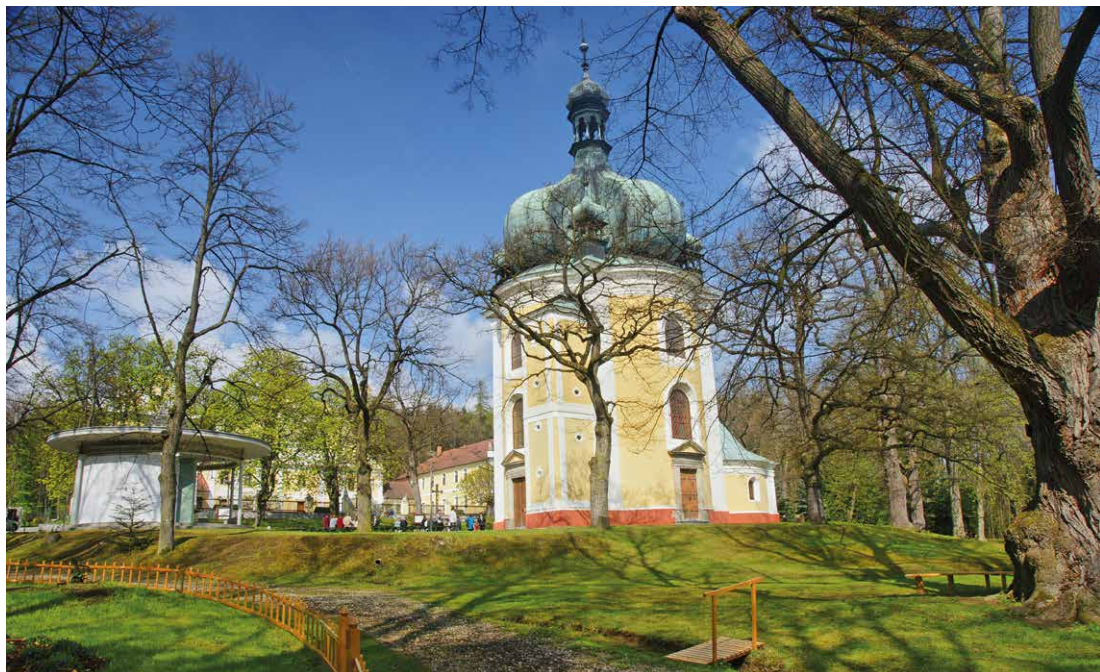
učení – nikdo nedokáže přemoci hřích, to dokázal jen Ježíš svou smrtí. Není možné ho zničit bez zásahu milosti. Froda zachrání zdánlivá náhoda, když ho Glum kousne do prstu s prstenem a ten spadne do ohně. Ve skutečnosti jde o důsledek Frodova předcházejícího svobodného rozhodnutí ušetřit Glumův život. A tak nakonec nezachraňuje Středozemi ani Frodo, ani Glum. Čtenář asi tuší, že zachránce je Bůh.

MARIÁNSKÁ INSPIRACE

V jednom dopise Tolkien píše také o Panně Marii jako zdroji inspirace: „*Myslím, že přesně vím, co myslíš učením o milosti a zmínkou o Panně Marii, na níž je založeno celé mé malé vnímání krásy jako vznešenosti i prostoty.*“ Např. Frodo je zároveň mariánskou postavou, protože stejně jako Panna Maria na začátku přijímá úkol, i když sám neví, co ho vlastně čeká.

PÁN PRSTENŮ V NÁS

Tolkien nechtěl napsat knihu, která každého přivede k víře. Napsal příběh, který má lidi vytrhnout z všednosti, otevřít oči a vyvolat úžas, po kterém si začnou klást otázky a hledat odpovědi. Tolkienovo dílo obsahuje zásadní hodnoty a důrazy evangelia. V Pánovi prstenu mohou lidé nacházet útěchu a naději. Je to síla příběhu a síla dobra, kterým neotřesou ani pochybnosti, tápání a selhání hrdinů. Je to zamyšlení, které by mělo povzbudit k odvaze žít svůj vlastní příběh a nebát se odpovídat na Ježíšovy výzvy. Vždyť každý člověk naráží na své cestě na nedocenění, na pokoušení moci, volbu mezi dobrem a zlem. Možná se to neodehrává tak dramaticky jako v knize, ale k našemu životu to patří. Záleží na člověku, na jeho volbě, zda jeho osobní příběh ponese rysy Ježíšova příběhu. ■

LOMEC ZVE HLEDAJÍCÍ

Potřebujete přímluvnou modlitbu sester františkánek? Napište si o ni!

text: **Václav Štaud**

Na poutním místě Lomec nedaleko Vodňan uctíváme Pannu Marii de Foy, s níž jsme se v tomto časopisu nedávno setkali v článku o Hlubokých Mašůvkách. Na Znojemsko věnoval půvabnou mariánskou sochu obránce Brna Jean-Louis Raduit de Souches, zatímco do jihočeského Lomce jinou kopii této Madony přivezl ze svých cest císařský diplomat Karel Filip Buquoy, majitel zdejšího libějovického panství.

MARIA DE FOY

V obou případech mají milostné sochy původ v poutním místě Foy v belgickém Valonsku, odkud se úcta k tomuto typu Madony rozšířila do Nizozemí a do bývalé habsburské monarchie. V Německu najdeme Pannu Marii de Foy v kostele Bürgersaalkirche v Mnichově, kde za druhé světové války přečkala požár, a je proto nazývána Ohnivou Madonou. U nás ji vedle Mašůvek můžeme uctít třeba v presbytáři kostela sv. Mikuláše na Malé Straně v Praze. Foyenskou sošku získali

v 18. století také premonstráti ze Želiva a umístili ji na oltář mariánského kostela ve Vojslavicích na Pelhřimovsku.

Nyní ale zpět na Lomec: Hrabě Buquoy byl v roce 1685 přesvědčen, že jej Panna Maria de Foy zachránila před utonutím při plavbě do Španělska. Tehdy slíbil, že bude-li zachráněn, postaví na důkaz vděčnosti kostel a sošku do něj umístí. Brzy zemřel, ale stavby se ujal jeho syn.

Vrcholně barokní kostel byl vysvěcen roku 1704 ke cti Jména

Panny Marie. Jeho nevšední podoba byla dlouho připisována Janu Blažejí Santinimu-Aichlovi, dnešní odborníci ale připouštějí, že architektem mohl být sám mladý hrabě Filip Emmanuel. Hovoří o tom i jedna z dochovaných pamětních listin. Uvnitř chrámu mohou poutníci obdivovat řadu uměleckých děl. Na prvním místě je to zdařilá napodobenina papežského oltáře z baziliky sv. Petra v Římě. Baldachýn je i zde nesen čtyřmi mohutnými točitými sloupy a svatostánek zavěsili tvůrci přímo nad

oltářní stůl. Jedinou světovou obdobu prý najdeme ve španělském městě Vittoria.

ZE ZÁMKU KLÁŠTER

Nedaleko kostela stojí bývalý lovecký zámek, zbudovaný také buquouyským rodem, z něhož se po rozšíření mariánské úcty a zřízení farnosti stala fara. Z iniciativy českobudějovického biskupa Josefa Hloucha se v této budově usídlila roku 1971 Kongregace Šedých sester III. řádu sv. Františka. Sestry prý nejdříve přijaly jižní Čechy jako nechtěné vyhnanství, dnes už si ale „Lomeček“, jak místu něžně říkají, bez řeholnic nikdo nedovede představit. V květnu loňského roku nastala u Šedých sester změna. Protože se jejich společenství se stárnutím povážlivě zmenšovalo, rozhodly se problému čelit spojením s větší kongregací františkánek Marie Immaculaty; nyní tedy mají sídlo v Olomouci. Na životě dnes čtyřčlenné komunity sester na Lomci se ale nic

nezměnilo. „Bylo to rozumné řešení. S našimi novými sestrami si rozumíme, vzájemné vztahy jsou výborné,“ chválí představená lomecké komunity Mlada Marta Šipanová. „Nezbývá ani mnoho času o tom přemýšlet, denně před námi vyvstávají nové úkoly. Sotva jsme uklidily poslední stopy zimy, už bylo třeba přivítat první jarní hosty poutního místa,“ uvádí sestra Mlada. Sama přitom své další poslání plní až v českobudějovické věznicí, kde je kaplankou. „Je to práce hodně náročná na psychiku, u Matky Boží na Lomečku ale vždycky brzy najdu potřebný klid,“ svěruje se představená.

NEODMÍTNEME!

Další ze sester, kterou Pán obdaroval mimořádným vztahem k nemocným, pomáhá na Lomečku v týdenním stacionáři spolku Domov Žlutý Petrklíč. Tady se podle potřeby rodin vystřídá týdně až šest osob s mentálním a kombinovaným

postižením. Jedná se o odlehčující službu ve prospěch lidí, které v domácím prostředí trvale pečují o své blízké a potřebují z jakéhokoliv důvodu na chvíli „vysadit“.

Lomecké františkánky pečují i o jednu svoji více než devadesátiletou sestru; starají se o celý poutní areál, provázejí skupiny poutníků i turistů, umožňují v místě pravidelné přednášky, salesiánské a podobné víkendovky mládeže, duchovní cvičení a exercicie pro menší kolektivy věřících. A když přijde malá skupina hledajících, kteří potřebují prožít několik dnů v tichu a soustředění na Boží hlas, neodmítnou ji.

Sestry plní své poslání i pouhou přítomností, modlitbou za druhé, za Jihočeský kraj. Zapojují se do života farnosti, jsou sakristánkami a varhanicemi, komunikují s lidmi při přípravách na svátosti. A k tomu zastávají ještě jeden důležitý úkol – modlitebni

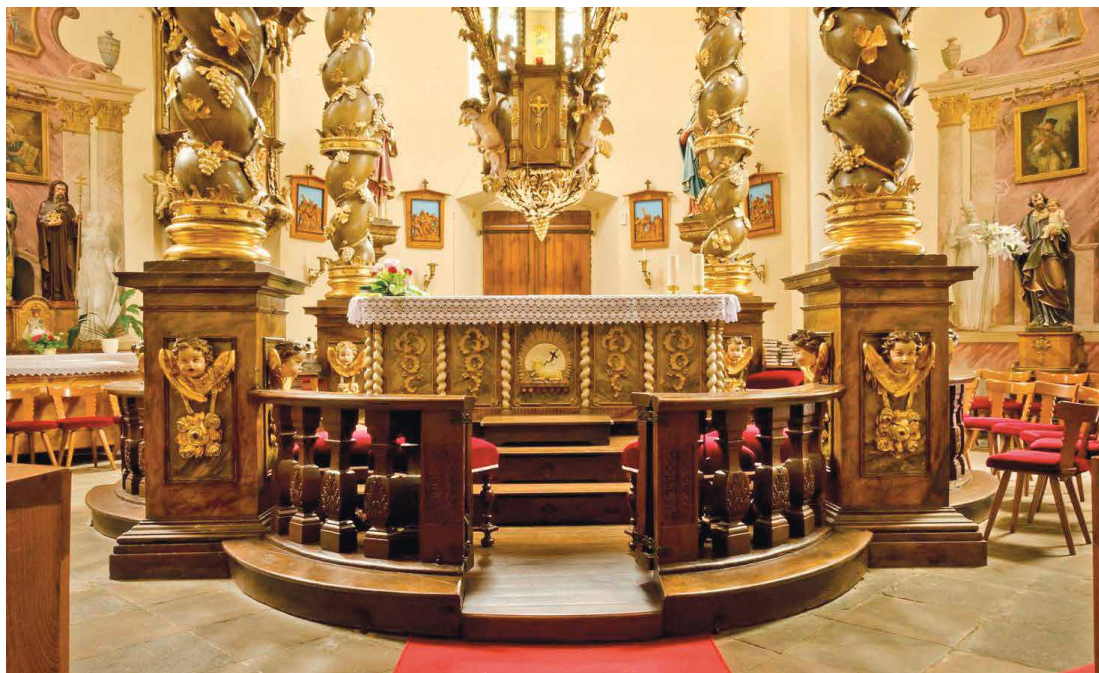

Foto: jihočeská centrála cestovního ruchu | jiznicechy.cz

podporu. „Člověk se občas dostane do situace, která není vůbec jednoduchá. Na Lomci se snažíme modlit za všechny, kdo se na nás v těžké chvíli obrátí. Pokud chcete i vy požádat o přímou modlitbu, napište, prosíme, na lomec@lomec.cz“ nabízí sestra Mlada.

MÍSTO PRO OTÁZKY

Tohle vzácné místo rád v závěru 19. století navštěvoval katolický prozaik, dramatik a básník Julius Zeyer. Lomec jej inspiroval k povídce Mariánská zahrada, napsané přímo v tomto kraji. Cesta, kterou sem z Vodňan přicházel, od té doby nese název Zeyerova stezka.

Dnes z Vodňan, kde je farářem, pravidelně na Lomec přichází místní duchovní správce P. Josef Prokeš. K místu, které si nesmírně oblíbil, říká: „Lomec bývá označován za poutní místo pro všechny hledající. To je, myslím, spojující charakteristika těch, kteří k nám přicházejí. Aby se totiž na Lomec někdo dostal, musí se vydat na cestu, musí vstoupit na pouť. A nejde jen o pouť tvořenou fyzickými kroky, ale také o pouť, řekněme, lidskou. Cesta k poutnímu místu může dobře představovat cestu našeho života. Kam vlastně jdu? Proč? Na jaké křížovatce právě teď stojím? Co mi může pomoci v mém rozhodování?“ ptá se P. Prokeš a pokračuje: „Lomec je místo, kde se dobře kladou otázky. V hloubi srdce je možné vyslovit svá hledání a představit je před Bohem. Všem u tomu pomáhá přítomnost naší sestry ve víře, Marie, která lidské hledání ze svého života dobře zná. Proto nás v něm také může dobře doprovázet.“

LITURGIE MEZI STROMY

Areal na Lomečku je tvořen tak, že ve středu stojí nevelký barokní kostelík, obklopený lesoparkem. Venkovní prostor je ozvučen, a tento malý detail umožňuje jen tak se zastavit a přiblížit se liturgii a tajemství Boží přítomnosti, aniž bychom vešli do kostela. To ocení především ti, kteří jsou ve své víře zvláště bázlivi. Je možné sednout si tiše a nenápadně pod strom a z dálky naslouchat všemu, co se tu právě děje.

„Otevřenost našeho poutního místa je myslím pro člověka žijícího v postmoderní době velkým darem. Zve, ale nenutí, a nechává každého jít tak rychle, jak potřebuje. Symbolizuje tak vycházejícího Boha, který se vydal hledat každého člověka.“

Kruhový prostor kostela vytváří skvělou atmosféru například při svatbách. Ženich, nevěsta a jejich rodiče, přátelé a příbuzní si vidí do tváře. Stát v kruhu je obrazem lidského společenství, které je spojeno solidaritou, vzájemnou pozorností a pomocí. K tomu všemu nás inspiruje Boží přítomnost,“ zdůrazňuje P. Prokeš. Pro svoje četné přednášky a duchovní cvičení, kde se věnuje nové evangelizaci, je známý ve většině českých a moravských diecézí. A slyšet jej přímo zde, na jeho Lomci, je pro každého poutníka velmi obohacující.

LOMEC NABÍZÍ

Na internetových stránkách poutního místa najde čtenář hned několik cenných nabídek: „Bez pochybnosti není živá víra. Proto žádná otázka není zakázaná, naopak, inspiruje nás

k hlubšímu přemýšlení. A tak neváhejte a svěťte nám vaše otázky týkající se víry, náboženství a duchovního života. Pokušíme se vám odpovědět. Pište na otazky@lomec.cz“

V dalším podnětu web uvádí: „Člověk se občas dostane do situace, která není vůbec jednoduchá a kdy potřebuje podporit. Na Lomci se snažíme lidem umožnit, aby probrali tyto věci s knězem při diskrétním rozhovoru mezi čtyřma očima. Pokud i o tohle chcete požádat, napište, prosíme, na krikjp@gmail.com“

Kostel v Lomci je v letním období otevřen každý den od 9 do 18 a v neděli od 10 do 18 hodin. Alespoň dvě ze čtyř bran vždy nechávají sestry otevřené, aby si lidé mohli kostel důkladně prohlédnout, vstoupit do jeho ticha a Boží přítomnosti. Pokud sem ale někdo plánuje návštěvu většího počtu poutníků současně, je vhodné to sdělit na adresu lomec@lomec.cz.

Nehledě na původní zasvěcení je největší poutní událostí roku mše svatá v neděli nejbližší po 8. září, tedy po svátku Narození Panny Marie. Letos to bude 11. září a bohoslužba začne v 10 hodin. Celebrant dosud nebyl potvrzen. Lomec je známý i prvními mariánskými sobotami, jejichž počátek se zde datuje už rokem 1988. V 15 hodin začíná poutní program duchovním slovem, na které v 17.00 navazuje mše svatá. Bohoslužby jsou na Lomečku také každou nedělí v 11 hodin. ■

POZVÁNÍ

Josef Veselý

Ty která k Alžbětě jsi přišla bez pozvání
do našich domovů vstup také dobrá Paní

a přines trochu světla z Nazareta
ať nepokoj který Zlý nad námi splétá

a bolest nejistota smutek tíseň
se příchodem tvým změní v píseň

kterou tvá duše Pána vroucně velebí
Kéž s tebou zazpíváme Otci na nebi

v svém srdci vděčně Magnificat

A přijdi s Ježíšem ať všechno posvěti
ať pozehnání splyne na rodiče na děti

kež všichni poznají že s tebou nejsou opuštěni
ať všechno zmrtnělé se v nový život změní

Aby tak naše vlast jež touží po obnově
s důvěrou své příští svěčila tobě

Královno míru Ty zůstaň s námi v každé době

María Panno, Matko Slova: Panna Maria v poezii českých básníků nové doby. Olomouc: Matice cyrilometodějská, 2005.

27

Milí čtenáři, časopis Immaculata je hrazen pouze z dobrovolných příspěvků čtenářů. Svým darem se podílíte na šíření duchovních hodnot v našem národě. Děkujeme Vám za Vaši podporu. Neposkvřená ať Vám odplatí Vaši štědrost.

POSLECHNOUT AUDIO

PODPOŘIT

RUCE, KTERÉ ZACHRAŇUJÍ

Rozhovor s otcem Michalem Staszakem, minoritou z ukrajinských Bolšovců

zeptala se: **Jitka Navrátilová**

Na příběhu otce Michala je vidět, jak Bůh počítá s našimi nedokonalostmi. Také ony tvoří důležité tahy štětce na plátně našeho života. Nemožnost naučit se anglickému jazyku sice zavřela dveře misíím v Africe, ale zato otevřela dveře na Ukrajinu, kde otec Michal v pomáhá těm, kteří utíkají před válkou.

Chtěl jste na misie na Ukrajinu?

Vůbec ne! Na Ukrajinu jsem nikdy neplánoval jet. Pravdou je, že vždy mě to táhlo na misie. Chtěl jsem však do Ugandy. Dokonce jsem se intenzivně na tyto misie připravoval.

Jak to, že místo Ugandy jste zakotvil na Ukrajině?

V rámci příprav na africké misie jsem měl kurz angličtiny. Objevil se však zásadní problém. Angličtina mi vůbec nešla. Zlomovým byl pro mne okamžik, když mi učitelka řekla: „Poslouchej, Michale, tak za tři roky je šance, že něco pochytíš“ ...a já tolik trpělivosti a sebedůvěry neměl ...a angličtinu jsem zabalil.

Ve stejné době moje provincie řešila, koho vyšle na misie na Ukrajinu. Tehdy za mnou přišel provinciál a řekl mi: „Poslyš, je volné místo na Ukrajině, chceš tam jet?“ Tak jsem si řekl: „Měl jsem a chtěl jsem jet do Ugandy. Teď je tu Ukrajina. Dobře, pojedu tedy tam!“

V čem je tato misie specifická?

Roli hraje velikost Ukrajiny, která je dvakrát větší než Polsko, ale katolíci jsou zde v menšině. Na západní Ukrajině převažují řeckokatolíci a na východě pravoslavní.

Ukrajinský národ nemá zcela vyhraněnou duchovní identitu. Svou roli v tom sehrálo velké utlačování víry. Kněží byli pod přísnou kontrolou strany. Kdo chtěl vstoupit do semináře, musel dát přihlášku představitelům strany a oni rozhodovali, jestli se stane nebo nestane knězem. Vzali pak pouze 3–4 osoby loajální strany. Nedalo se očekávat, že by se do semináře dostal někdo, kdo by nebyl příslušníkem tajné služby.

Co ovlivňuje vaši práci ve farnostech na Ukrajině?

Každá z našich pěti minoritských farností na Ukrajině řeší jiné problémy. Například do naší bolšovské farnosti přicházejí pouze řeckokatolíci. Mše svatá je v římském ritu, protože v jiném sloužit nemůžeme. Pokud pokřtíme dítě u nás, ale rodiče jsou řeckokatolíci, tak i dítě má řeckokatolícké vyznání. Ve 30 km vzdáleném Lvově se zase řeší kulturně jazykové problémy. Zdejší kostel sv. Antonína sloužil jako opora pro Poláky, kteří přežili komunismus. Postupně jich však ubývalo, až zde převážili ukrajinští věřící. Ani jedna z národností nechce chodit na mše v jiném než rodném jazyce. Proto zde sloužíme mše svaté zvláště v polštině a ukrajinštině. Řešíme tak nejen jazykové spory, ale investujeme do budoucnosti farnosti. Dá se čekat, že za několik

desítek let zde polští věřící zmizí. Nechceme se jednoho dne probudit a zjistit, že nemáme v kostele nakonec nikoho.

Zmiňoval jste, že máte na Ukrajině 5 klášterů. Které to jsou?

Minoritský klášter najdete ve Lvově a také v nedalekých Bolšovcích, kde působím. V centrálně-jihní Ukrajině je klášter v Mačkovcích. A pak máme ještě dva kláštery ve východní části za řekou Dněpr. Jeden je 20 km od Kyjeva v Borispolu. Nejvzdálenější klášter je 250 km od Kyjeva na jihovýchodě, ve městě Kremenčuk. To je město, kde více než 50 procent lidí mluví rusky. Zde přichází jen velmi málo lidí do kostela. Proto se bratři začali starat o bezdomovce, kterých je v této oblasti mnoho.

I vy se staráte o ty, kteří zůstali bez domova.

Protože náš bolšovský klášter je nedaleko hranic s Polskem a je na relativně bezpečném místě, začali jsme nabízet pomoc těm, kteří utíkali před hrůzami války na západ. Náš exerciční dům se 70 lůžky byl brzy zaplněn a přeplněn. Většina lidí u nás zůstávala jednu noc, než odcestovali dále. Byl to neustálý kolotoč vydávání jídla, převlékání postelí, dětského křiku a celkově velkého shonu.

Nyní dům slouží především těm, kteří zde zůstávají, protože se nemají kam vrátit a nemají finance na jiné ubytování.

Jak jste se vypořádával s těžkými osudy uprchlíků, kteří k Vám přicházeli?

Především v prvních dvou týdnech války to bylo těžké. Setkali jsme se s hrůznými příběhy plnými smutku a obav. Lidé k nám přijížděli od Kyjeva vzdáleného cca 70 km. Překonat tuto krátkou vzdálenost jim trvalo tři dny. Vzpomínám na paní s dcerami, které se nemohly čtyři dny převléct. Neměly čas a ani neměly do čeho. Při neustálých sířenách ohlašujících výbuchy musely být i ve spánku neustále připraveny na útěk do krytů. Úzkosti a obavy lidí, kteří přicházeli k nám a nevěděli, co s nimi bude, silně dopadaly také na nás. Zvláště pak, že se jednalo o bezbranné děti a ženy bez mužů.

Zajistit jídlo a základní věci pro tolik lidí musí být náročné...

Využíváme toho, že jako Polák mohu vyjet z Ukrajiny. Proto jsme nedaleko hranic v klášteře v Kalvarii Paclawske udělali základnu, kam nám dobří lidé nosí vše potřebné. Já si pro věci pak jezdím. Dovézt pomoc je ale docela stresující. Když odjedou, tak v klášteře zůstane otec Stanislav na všechno sám, a to je při takovém množství uprchlíků velmi náročné. Navíc se musím pořádně otáčet, abych během jednoho dne zvládl dojet na hranici, což znamená tři hodiny rychlé

jízdy, musí se mi podařit překročit hranici, naložit auto s potřebnými věcmi a rychle se vrátit zpět, před zákazem vycházení. Když se k tomu připočtou pravidelné policejní kontroly, tak je to velmi náročná a dobrodružná cesta.

Kdo Vám pomáhá?

Především Poláci, naši bratři z Rumunska, mnozí lidé dobré vůle z jiných zemí a překvapivě

také lidé z Ukrajiny. Abyste tomu rozuměli, do roku 1939 byla tato část Ukrajiny polská a později, ke konci 2. světové války, zde působilo nacionalistické hnutí banderovců, kteří krutě pronásledovali Poláky. Tady se naši církví neříkalo katolická ani římskokatolická, ale polská. Tyto okolnosti vedly k tomu, že do začátku této války se na nás dívali Ukrajinci s nedůvěrou. Běžně se říkalo: „Do polské církve nechod!“

Když začala válka a my jsme začali přijímat ukrajinské uprch-

líky ve velkém, začal se měnit jejich pohled na nás. A najednou přijel člověk, který řekl, že dvakrát za týden bude vozit 20 litrů mléka. A další, že dvakrát v týdnu přiveze 20 bochníků chleba. Taková spolupráce před válkou nebyla.

Dokážete zajistit potřebnou pomoc i do budoucna?

Jsme si vědomi, že pokud bude válka příliš dlouho, tak se mohou naše zdroje vyčerpat. S určitou nejistotou prožíváme, co bude s uprchlíky, pokud pro ně nebudeme mít jídlo. Jsme proto vděční za každou pomoc. Mnoho pro nás také znamenaly finanční dary od čtenářů časopisu Immaculata. Také díky nim jsme mohli zakoupit traktor, který nám nyní velmi pomáhá. Především však spoléháme v mocné působení Matky Boží, kterou v našem farním Centru pokoje a smíření uctíváme jako Královnu pokoje a smíření.

Co si myslíte, že jste od Boha dostal, abyste zvládl misií na Ukrajině?

Za co jsem vděčný a co mě stále udivuje, jsou moje dvě ruce. Nebojím se práce a pořád hledám nějaká řešení. Není pro mě problém vzít auto a přivézt pomoc, kterou váleční uprchlíci potřebují. Své ruce nabízím ke službě i kněžím v sousedních farnostech, kteří neumí řídit a potřebují přivézt či odvézt pomoc na jiná místa. Jsem vděčný za tento dar. Přináší mi vnitřní naplnění a také svobodu. ■

SVĚTCOVA MATKA

Pán Bůh ví, co dělá.

text: **Libor Rösner**

„Nejdůležitější je mít Boha na prvním místě. Dbejte na to, aby byl neustále s vámi, neboť kde je Bůh a víra, tam je i vítězství,“ říkávala Marianna Popiełuszková. Sama měla víry na rozdávání, proto se vítězství dočkala.

Tato dáma, narozená 7. 11. 1920 v Grodzisku, vešla do dějin jako matka muže vyneseno ke cti oltáře – kněze bl. Jiřího Popiełuszka. Není nutné rozepisovat se o jejím životě, stačí jen konstatovat, že svým dětem, kterých s manželem Władysławem přivedli na svět pět, vstúpila zásady ryzí víry, a to jak slovem, tak příkladem. Více než zřetelně se tento její příklad odrážel na nejznámějším z jejich potomků, jehož v říjnu r. 1984 ubili příslušníci tajné komunistické policie Służba Bezpieczeństwa. Co se jeho vražd týče, měla jasno: „Kéž jim Pán odpustí, nejraději bych byla, kdyby se obrátili. Já jim už odpustila.“

Jako oko v hlavě přechovávala poté Jiřího sutanu, kterou mu na jeho prosbu měla zašít. Hodlala tak tehdy učinit okamžitě, Jiří se ale zrovna chystal na svou poslední cestu, proto jí s jistou dávkou předtuchy řekl: „Bude to stačit když tak přistě. A pokud si ji nevyzvednu, aspoň na mne budeš mít památku.“

Otevřená, pohostinná, prostá žena, žena silná, pevná a neochvějná ve svých postojích, žena hluboké víry, uvyklá těžké dřině na rodinném 17hektarovém hospodářství. Svým životem ukazovala na to, co jediné je podstatné, bez různých „ale“ ho svěřila s důvěrou Kristu se

vším, co přinášel – s radostmi i strastmi či protivensstvími. Celý život razila pro katolíka tak žádoucí zásadu: „Jestli se to stalo, je to dobře. Pán Bůh přece ví, co dělá.“

Proto ustála i Jiřího násilnou smrt, nehroutila se, nýbrž odevzdala vše to, co se v ní odehrávalo, Pánu. Odevzdala mu i svého syna, jak vysvětlovala, proč by měl být pohřben na varšavském farním hřbitově sv. Stanisłava Kostky, nikoli v rodné farnosti v Suchowoli: „Dala jsem ho církvi, tak ho teď církvi nebudu brát.“ Stejnými slovy „dala jsem ho církvi“ odrážela tlaky komunistických funkcionářů v Suchowoli, snažících se ji přesvědčit, aby Jiřímu kněžství

vymluvila. Dne 6. 6. 2010 pak na Piłsudského náměstí ve Varšavě uslyšela, kterak Angelo kardinál Amato prohlašuje jejího syna za blahoslaveného...

Nepřičítala si žádné zásluhy za jeho život, však taky uvedla na pravou míru přesvědčení Jana Pavla II., jenž ji při osobním setkání pochválil za to, že dala světu velkého syna. „Svatý otče, ne já, ale Bůh skrze mne,“ opáčila.

Víra v Boží vedení a obdarování provázela Mariannu Popiełuszkovou celý život, víra neoslabená pochybnostmi ani útoky zvenčí. „Byl to dobrý život,“ prolašovala dávno před svým odchodem na věčnost, který nadešel 19. 11. 2013. ■

CITÁTY O VÍŘE

„Slovo víra – fides se skládá ze dvou slov: facere – konat a dicere – mluvit. Pokud konám to, co mluvím, je má víra pravá. A tato víra mě zachrání. Sám Pán to říká v evangeliu: ‚Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.‘ Jenže je víra a víra. Věřit Bohu je něco jiného než věřit Boha a ještě něco jiného je věřit v Boha. Věřit Bohu znamená mít za pravdivé to, co Bůh říká – ale vždyť to dělají i lidé zlí. I my přece věříme nějakému člověku, ale nevěříme v něj! Věřit Boha znamená uznávat, že Bůh je Bohem – ale to přece věří i ďábel! I ďábel. Ale věřit v Boha znamená milovat Ho, znamená to jít k Němu, patřit Mu a stávat se údem Jeho těla! Jen když hříšník takto věří, bude ospravedlněn. Kde je totiž takováto víra, je taky důvěra v Boží milosrdenství, je taky odpuštění hříchů!“

(sv. Antonín z Padovy)

„Co platná jest urozenost nebo hojnost jmění, není-li při nich čistého svědomí, pravé víry a naděje ve svaté vzkříšení.“

(Karel IV.)

„Kdybychom měli víru, viděli bychom Boha ve všem.“

(sv. Bernadetta Soubirousová)

„Na zemi mohou být nesmrtelné jen víra a touha.“

(sv. Tomáš Akvinský)

„Člověk bez víry je jako pocestný bez cíle, jako někdo, kdo bojuje bez naděje na vítězství.“

(sv. Augustin)

„Víra bývá zkušeností mlčení Božího.“

(bl. Stefan Wyszyński)

„Víra je světlem, jež se zapaluje od Světla.“

(Julien Greene)

„Bůh je Láska a je jí ve všem. Tato pravda, pokud jsme v ni cele uvěřili, je schopná proměnit celý náš život.“

(sv. Augustin)

„Ti, kdo nemají víru, mají duši více zatemnělou než ti, kteří nemají oči.“

(sv. Jan Maria Vianney)

„Ve víře se vždy dostaví okamžik, kdy je třeba zavřít oči a vrhnout se do vody bez bázlivého srdce a jasně záruky.“

(Paul Claudel)

„Věřit, tj. vrhat světlo na to, co je skryté.“

(sv. Maxmilián Kolbe)

„Kdyby mi pak někdo řekl, že Bůh neexistuje nebo že nás nemiluje, a já bych mu uvěřil, nevím, co by se mnou bylo.“

(bl. František Jägerstätter)

„Když přijdeš k mému hrobu, zaklepej a já ti ještě z hrobu řeknu: Důvěřuj Bohu!“

(o. Dolindo Ruotolo)

ROZMACH ČASOPISU V SLUŽBÁCH NEPOŠKVRNENEJ

100 rokov časopisu Rycerz Niepokalanej

text: **Dariusz Żuk-Olszewski**

V predchádzajúcom čísle Immaculaty sme si pripomenuli začiatky apoštolátu sv. Maximiliána prostredníctvom masmédií. Hovorili sme o ťažkých začiatkoch vydávania časopisu Rycerz Niepokalanej, pri ktorých bola jasne viditeľná ruka Nepoškvrnenej. V tomto čísle nazrieme do príbehu úspešného vydavateľského projektu, ktorý sa vymykal všetkým ekonomickým poučkám o finančnej udržateľnosti.

NEVÍTANÝ A VÁŽNE CHORÝ VYDAVATEĽ

Prvé čísla nového časopisu nedávali veľkú nádej na „masový apoštolát“ formou časopisu vydávaného vo veľkom náklade. Ale ďalšie mesiace potvrdili, že Rycerz Niepokalanej bol naozaj Božím dielom. Do krakovského kláštora minoritov v prvej polovici roku 1922 prišla početná skupina amerických bohoslovcov, ktorí boli napospol deťmi poľských emigrantov. Vo vlasti svojich rodičov sa mali pripravovať na kňazstvo a zároveň sa zdokonaľiť v poľskom jazyku, aby mohli v budúcnosti pracovať v poľských farnostiach USA. Dôsledkom tohto príchodu boli životné podmienky v schátranom krakovskom kláštore, ktorý aj dovtedy kapacitne nepostačoval, takmer neznesiteľné. V tejto situácii bol pre mnohých rehoľný spolubrat, ktorý sa rozhodol vydávať časopis, pre ktorého prípravu potreboval tak vzácny priestor, naozaj nevítaným spoločníkom. Pre potreby redakcie a administrácie nového časopisu teda musel Maximilián vypratať a upraviť nepoužívaný kurín.¹

Dlhší čas v roku 1922 Maximilián strávil nútenou rekonvalescen-

ciou po závažných komplikáciách súvisiacich s tuberkulózou v sanatóriu v Mszane Dolnej v poľskej časti Oravy.

To, že dielo Rycerza Niepokalanej bolo skutočne Božím dielom a nie iba akýmsi výplodom Maximiliánovej fantázie a rojčenia, potvrdzuje aj nasledovná udalosť, ktorá sa stala práve v tomto období. Počas choroby Maximiliána pri povinnostiach redaktora, vydavateľa i administrátora časopisu neraz zastupovali práve tí bratia, ktorí ho predtým tvrdo kritizovali a vysmievali sa mu ako nereálnemu idealistovi, ktorého projekt je vopred odsúdený na neúspech. Niektorí ho zastupovali z príkazu predstaveného, iní sa ponúkli sami a postupne získavali Maximiliánovo nadšenie pre nové dielo apoštolátu. Najprekvapujúcejšie bolo menovanie otca Bonawenturu Podhorodeckeho za Maximiliánovho zástupcu v čase jeho liečebného pobytu na Orave. Otec Bonawentura Podhorodecki nebol vôbec vnímaný ako blízky priateľ či dokonca priaznivec diela sv. Maximiliána a samotný fakt, že práve on má dočasne viesť vydavateľské dielo Rycerza Niepokalanej, neprijal Maximilián s nadšením.

Napriek tomu toto rozhodnutie prijal v poslušnosti voči predstavenému a s dôverou v Božiu prízretelnosť. Ukázalo sa, že otec Bonawentura bol nielen výborným zástupcom sv. Maximiliána, ale pod jeho vedením Rycerz Niepokalanej zaznamenal nárast počtu čitateľov.

Z KRAKOVA DO GRODNA

Po nútenej zdravotnej dovolenke sa po letných prázdninách roku 1922 Maximilián opäť s nadšením pustil do práce. Počas jeho rekonvalescencie bola v minoritskom kláštore v Grodne zrušená škola, čo uvoľnilo viacero miestností doposiaľ využívaných ako triedy. Provinciál minoritov v Krakove, už spomínaný otec Alojzy Karwacki, tento fakt videl ako šancu pre stabilizáciu Maximiliánovho projektu a možno aj „zbavenie sa“ rehoľníka, ktorý sa podľa úsudku viacerých spolubratov svojim vydavateľským projektom „zaháňa motykou na slnko“. Navrhol mu, aby preskúmal možnosti presťahovania vydavateľstva Rycerza Niepokalanej do Grodna. A tak Maximilián krátko po návrate z liečenia cestoval do Grodna, „aby preskúmal miestne tlačiarenské

Foto: Archiw Niepokalanowa

podmienky“.² Po tejto návšteve veľmi rýchlo presťahoval celé vydavateľstvo Rycerza Niepokalanej do tohto poľského mesta na dnešnom území Bieloruska. Stalo sa tak 20. októbra 1922 a podľa jeho vlastných slov sa celé „vybavenie“ vydavateľstva zmestilo do jedného kufra.

JEDNO ČÍSLO RYCERZA – 60 000 OTOČENÍ KLUKOU

Prijatie sv. Maximiliána i jeho vydavateľstva v Grodne nebolo nijak zvlášť srdečné. Na toto obdobie napríklad jeho blízky spolupracovník br. Gabriel Siemiński spomínal so silnou dávkou nevôle ako na čas, keď miestny predstavený v Grodne dával Maximiliánovi a spolubratom, ktorí sa podieľali na vydávaní Rycerza Niepokalanej, pocítiť, že sú „nevítanými hosťami“. No neboli to len jeho najbližší rehoľní spolubratia, ktorí nové dielo získavania duší pre Nepoškvrnenú prostredníctvom časopisu sťažovali. So smútkom a určitým znechutením Maximilián píše, že židovskí tlačiarne mu dokázali dať omnoho výhodnejšiu ponuku na tlač, ako tlačiarne katolícke, ktoré neboli ochotné dohodnúť sa na prijateľnej cene. „Bolo preto potrebné porozhliadať sa po svojom vlastnom tlačiarenskom

stroji.“³ Tento stroj za prístupnú cenu hľadal po celom Poľsku, hoci na nákup nemal peniaze. Zaujímavý je fakt, že ten istý provinciálny predstavený, ktorý najskôr nebol vôbec nadšený ideou vydávania časopisu Rycerz Niepokalanej, teraz ponúkol Maximiliánovi pomoc. Netrval na splatení dlhu, ktorý voči provincii mal, ale súhlasil s ďalšími úvermi na skompletizovanie tlačiarne. Pred sviatkom Nepoškvrneného Počatia Panny Márie v roku 1922 kúpil od sestier magdalénok v Łagiewnikách pri Krakowe (dnes mestská časť Krakova, v ktorej sa nachádza známa Svätýňa Božieho milosrdenstva) starší tlačiarenský stroj za 350 tisíc poľských mariek.⁴ Prvé číslo Rycerza Niepokalanej v roku 1923 už teda bolo vytlačené na vlastnom tlačiarenskom stroji. Táto tlač však vôbec nepripomínala súčasný technologický postup v moderných tlačiarňach. Keďže minoritský kláštor v Grodne sa nachádzal na predmestí, kde v tom čase nebol ešte dostupný elektrický prúd potrebný na pohon tlačiarenských strojov, jedinou možnosťou tlače bolo využiť ručný pohon stroja pomocou pedálov a kľuky. Pri vtedajšom náklade 5 000 výtlačkov bolo potrebné otočiť kľukou stroja minimálne 60 000-krát. Na príprave,

tlači a distribúcií časopisu vtedy pracovali iba traja rehoľní bratia vrátane sv. Maximiliána. A ako to naznačujú predchádzajúce riadky, bola to práca náročná fyzicky i psychicky. Prvý zamestnanec a vedúci v grodnianskej tlačiarne Rycerza Niepokalanej br. Albert Olszakowski zomrel v decembri 1926 vyčerpaný ťažkými podmienkami a intenzívnou prácou. Sv. Maximilián si v súvislosti s jeho úmrtím poznamenal do svojho denníka: „Nepoškvrnená ráčila prijať prvú celopalnú obeť. Zomrel br. Albert Olszakowski, prvý pracovník a vedúci tlačiarne. Do poslednej chvíle sa modlil k Nepoškvrnenej. Zomrel v infekčnej nemocnici na brušný týfus, ktorým sa nakazil cestou po papier do Myszkowa. Bol veľmi poslušný a veľmi miloval sv. chudobu a pokoru. Celou dušou miloval Nepoškvrnenú.“⁵ ■

1 Por. SIEMIŃSKI, Gabriel. *Na fali wspomnień*, in: Echo Niepokalanowa, 7. 5. 1939, s. 11.

2 KOLBE, Maksymilian M. *List swojemu bratowi – o Alfonsowi, Krakow, 8. 10. 1922*, in: Archiw Niepokalanowa, zložka: Listy sv. Maximiliána.

3 SIEMIŃSKI, Gabriel. *Na fali wspomnień*, in: Echo Niepokalanowa, 7. 5. 1939, s. 11.

4 Pozn.: O tom, že išlo o naozaj vynikajúcu cenu, hovorí i kúpna sila poľskej marky koncom roka 1922, ktorá prechádzala prudkou devalváciou. V tom období sa napríklad za 1 000,- MKP dalo kúpiť 2,5 l mlieka či 8 vajčiek. Pár pánskych šnúrovacích topánok, ktoré boli vtedy pokladané za vyslovene luxusný tovar, stál napríklad cca 40 000,- MKP.

5 KOLBE, Maksymilian M. *Pamiętniki*, december 1926.

ABRAHÁM A SÁRA SPOLU NA CESTĚ VÍRY

Manželství plodné vírou

text: P. Jaroslav Brož

Abrahám je vzorem biblické cesty víry, která má napravit nedůvěru prarodičů vůči Bohu. Kvůli příslibu potomstva – syna – se žádá víra také od Sáry, Abrahámovy ženy. Poslední Abrahámová zkouška míří k novozákonní víře ve vzkříšení.

V prvních kapitolách nás Bible učí, jaké následky má první hřích prarodičů. Od 12. kapitoly knihy Genesis se začínáme dovídat, jak toto neblahé dědictví odstraňovat. Člověk pokazí Boží plán sám. Podstatou hříchu totiž je, že člověk se jako malé dítě dožaduje: „Já sám, já sám.“ Bez Boha, bez ohledu na jeho záměry, bez zájmu o jeho cestu. Potíž je v tom, že nápravy člověk nemůže dosáhnout sám. Cesta k původní důstojnosti, kterou dostal v ráji od Boha, vede jen a pouze pod Božím vedením a s jeho pomocí.

ABRAHÁMOVO VYJITÍ DO NEZNÁMA

Příkopníkem této cesty je Abrahám. Jeho příběh začíná jako blesk z čistého nebe. „Hospodin řekl Abrámovi: ‚Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu‘“ (Gn 12,1). Prvním krokem je „vyjdi“. Zde začíná pouť víry. Jedinou jistotou a oporou pro muže, který ve svých pětasedmdesáti letech je ve svém domově úspěšným šejkem s dobrým jménem a vybudovaným zázemím, se má nyní stát Bůh, který k němu promlouvá a vede ho svým slovem. Ne najednou, ale krok za krokem. Půjdeš do země, kterou ti ukážu. Cílem není od začátku známá

země, do které lze dojít podle mapy. Je to země, kterou mu jednou ukáže Hospodin. Abrahám se vydává na cestu víry.

VÍRA JE DAR I ÚKOL

Církev učí, že víra je na prvním místě milost, nezasloužený Boží dar. To je pravda. Ale současně je ctností. To znamená, že k daru musíme připojit něco svého. Svouji důvěru, která se za stále nových okolností osvědčuje a stává se pevnou. Vždyť ctnost je pevnost v nějakém dobru.

OČIŠŤOVÁNÍ VÍRY

Abrahám se vydává na cestu za dvojím příslibem: dostane od Hospodina zemi a četné potomstvo (Gn 12,1–2). Tyto cíle jsou ale zatím dost vzdálené; na cestě je stále kočujícím pastevcem a doprovází ho jen jeho žena – stále neplodná – a nejbližší příbuzný. Přijmout, že život je jen cesta, a ne zabydlení se na tomto světě, je první krok víry.

Od Abraháma se žádá, aby přijímal stále víc svou chudobu. Brzy se rozejde se svým synovcem Lotem a přenechá mu úrodnější pastviny (srov. Gn 13). Když stále nemá syna, nosí v záloze náhradní řešení: dědit po něm bude jeho služebník. Ale když ho Hospodin ujistí, že za dědice

bude mít vlastního syna, Abrahám uvěří. Písmo k tomu dodává velmi pochvalnou větu: „Abrám Hospodinu uvěřil, a ten ho uznal za spravedlivého“ (Gn 15,6).

Jde-li o syna, musí do zaslíbení vstoupit také Abrahámová manželka Sára. Vždyť dítě je darem obou rodičů. Tady začínáme sledovat také Sářinu cestu víry. Také ona – jako předtím Abrahám – spoléhá nejdřív na lidské řešení. Když se Hospodinův příslib neplní, udělá ústupek své ženské hrdosti a nabídne Abrahámovi svou otrokyni, ať mu dá syna (srov. Gn 16). V kultuře starověkého Orientu lze tento krok pochopit. Mít syna-dědice bylo pro trvání rodu a správu majetku tak důležité, že osobní zájmy a hrdost šly stranou. Ale Hospodin má jiný záměr.

SPOLEČNÁ VÍRA MANŽELŮ

Tajemná návštěva tří poutníků – starozákonní náznak Boží Trojice – přináší do života bezdětných manželů zásadní obrat. Abrahám je možná na cestě víry napřed. Uctívá návštěvníky pohostinností, která podtrhuje jejich božský ráz. Hospodin za odměnu opakuje a nyní také upřesňuje svůj příslib: „Vrátím se k tobě napřesrok v tento čas a tvá žena Sára bude

mít syna“ (Gn 18,10). Ta, které se to týká, se ve skrytu směje. Snad svým smíchem zakrývá bolest ze ztracené plodnosti. Je v něm asi také ironie, která bývá špatně zakrytou nevírou. Ale Hospodin ji očisťuje a uzdravuje. Sářin hořký skeptický smích se změnil v plod jejího života. Narozený syn bude mít smích navždy vtisťený do svého jména: Izák – Jicchak, to je „Smíšek“. Novozákonní list Židům právě v tomto okamžiku chválí Sáru za její víru: „I neplodná Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal“ (Žid 11,11).

POSLEDNÍ ZKOUŠKA: DAROVAT VŠECKO

Ale na Abraháma čeká ještě jedna zkouška, ta největší. Poslední Hospodinova žádost je mnohem náročnější a těžší než ta první. Co je opuštění dosavadního bydliště s tím, že má obětovat vlastního syna, syna naděje? „Vezmi svého syna, svého jediného syna,

kterého miluješ, Izáka, ... a obětuj ho jako celopal“ (Gn 22,2). Proč je Hospodin ve své žádosti tak přesný a jednoznačný? Nelze mu uhnout, myslí opravdu Izáka. A ještě připomíná, že ví, jak ho otec Abrahám miluje. Hospodinu se nedává částečná oběť, ale celopal, to je celý dar, který nelze rozdrobit a kousíček z něj si ponechat. Hora Moria představuje vrcholový výstup víry. Je to i Sářina víra? Biblický text o ní přímo nemluví. Matka zůstala doma. Je ale Abrahámovou manželkou, spojuje je jedno tělo (srov. Gn 2,24), tedy i jedno srdce.

Kniha Genesis nedovoluje přímo nahlédnout do Abraháмова nitra. Popisuje jen, jak vystupuje mlčky s Izákem na horu Moria. Vymění si jen několik krátkých vět: „Otče, ... kde je ovce k celopalu?“ „Bůh si vyhlédne ovci, můj synu“ (Gn 22,7-8). List Židům přichází opět na pomoc a uvádí nás hlouběji do Abraháмова myšlení: „On totiž uvažoval takto: Bůh má dost

moci, aby vzkřísil třebaš i mrtvé. Proto také Izáka dostal nazpátek i jako předobraz“ (Žid 11,19).

VÍRA VE VZKŘÍŠENÍ

Víra ve vzkříšení je už na prahu víry novozákonní. Historickému Abrahámovi nebylo přímo přislíbeno Ježíšovo vzkříšení. Ale Ježíš v určité prorocké perspektivě říká svým současníkům židům: „Váš otec Abrahám zajásal, že uvidí můj den. Uviděl ho a zaradoval se“ (Jan 8,56). Více to vysvětluje svatý Pavel. Všimá si toho, že zaslíbení Abrahámovi je vyjádřeno v jednotném čísle: „tvému potomku, a tím je Kristus“ (Gal 3,16).

Abraháмова i Sářina víra je plodná. Po mnoha generacích izraelské nevěry a opětovného navracení se k Bohu přivádí tato víra ke Kristu, „synu Abrahámovu, synu Davidovu“ (Mt 1,1). „I nám to bude uznáno (za spravedlnost), když věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána“ (Řím 4,24). ■

NÁMĚSTKOVÉ KRISTOVI (37)

Jan XXIII. – „farář světa“

text: **Radomír Malý**

Tak nazval tohoto pontifika německý spisovatel Wilhelm Hünermann ve stejnojmenném životopisném díle. Těžko by někdo dokázal lépe vystihnout charakteristiku onoho papeže, iniciátora a svolavatele II. vatikánského koncilu. Jan XXIII. je v chronologické řadě po Piovi X. druhým papežem 20. století, který byl svatořečen.

ŽIVOT A ČINNOST PŘED ZVOLENÍM

Občansky se jmenoval Angelo Giuseppe Roncalli. Pocházel z chudobné rodiny pachtýře, tzn. nájemce půdy v severoitalské obci Sotto il Monte. Narodil se r. 1881. Studoval v diecézním semináři v Bergamu a poté v Římě, vysvěcen na kněze byl r. 1904. O rok později si jej vybral bergamský biskup Giacomo Radini-Tedeschi za svého sekretáře. Tento hierarcha aktivně podporoval místní dělnictvo v jeho sociálním boji, mladý kněz Roncalli se právě u něj naučil rozumět sociální otázce a problémům pracujících vrstev. Od r. 1906 vyučoval v diecézním semináři církevní dějiny a patristiku.

Za první světové války byl nasazen jako vojenský kaplan do bergamských nemocnic, aby tam poskytoval duchovní péči raněným vojákům. Po válce dobrovolně žádal, aby se mohl jako kněz věnovat vojákům nemocným tuberkulózou, aniž dbal na to, že se sám může nakazit. Bylo mu vyhověno.

Papež Benedikt XV. jej ale r. 1920 jmenoval úředníkem v římské kurii, kde stoupal po žebříčku hodností až k biskupskému svěcení r. 1925. Téhož roku byl odeslán jako apoštolský

vizitátor do Bulharska, r. 1934 přeložen jako internuncius do tureckého Istanbulu.

Zde si získal nehynoucí zásluhy za II. světové války jako dobrodinec Židů vražděných hitlerovci. R. 1942 se podařilo katolickému duchovenstvu a charitativním organizacím na Balkáně ukrýt před deportací do nacistických vyhlazovacích koncentračních táborů několik tisíc židovských dětí. Byly naloženy na loď, papež Pius XII. usiloval o jejich dopravu do bezpečí, které mohla poskytnout nejbližší neutrální země. Tou bylo tenkrát Turecko.

Jeho vláda se však obávala hitlerovského Německa, a proto nejprve odmítla loď s židovskými dětmi přijmout. Pius XII. svěřil internunciovi Roncallimu choulostivý diplomatický úkol přesvědčit tureckou vládu, aby se z humanitárních důvodů nezdráhala tento dětský transport vzít na své území a otevřela lodím své přístavy. Podařilo se, mons. Roncalli úkol úspěšně splnil.

Pius XII. ocenil, že se takto osvědčil, a přeložil ho r. 1944 na významný post nuncia v Paříži. Tady mons. Roncalli kromě své diplomatické práce se hodně věnoval návštěvám

francouzských farností a kontaktům s prostými lidmi.

R. 1953 byl jmenován kardinálem a arcibiskupem v Benátkách (benátský arcibiskup nosil čestný titul patriarchy). Na tomto místě působil několik desítek let předtím kardinál Giuseppe Sarto, pozdější papež Pius X. Ten byl mons. Roncallimu vzorem pro jeho pastorační aktivity ve prospěch hlavně obyčejných lidí. Dle jeho příkladu chodil hodně do ulic, oslovoval kolemjdoucí a navštěvoval je i v jejich domácnostech, aby pomohl radou, slovem útěchy a povzbuzení, v případě potřeby i finanční částkou.

PAPEŽ MÍRU

Po smrti Pia XII. na konkláve 28. října r. 1958 byl 77letý kardinál Roncalli zvolen jeho nástupcem. K překvapení světových médií přijal jméno Jan XXIII. To měl na počátku 15. stol. smutně proslulý a nemravně žijící vzdoropapež Balthasar Cosa, uvězněný na kostnickém koncilu, jak jsme o tom psali dříve. Našemu novému papeži, jak se oficiálně vyjádřil, šlo o rehabilitaci tohoto jména, proto si je zvolil.

Všeobecně se mělo za to, že Jan XXIII. bude papežem pouze na přechodnou dobu. Překvapil.

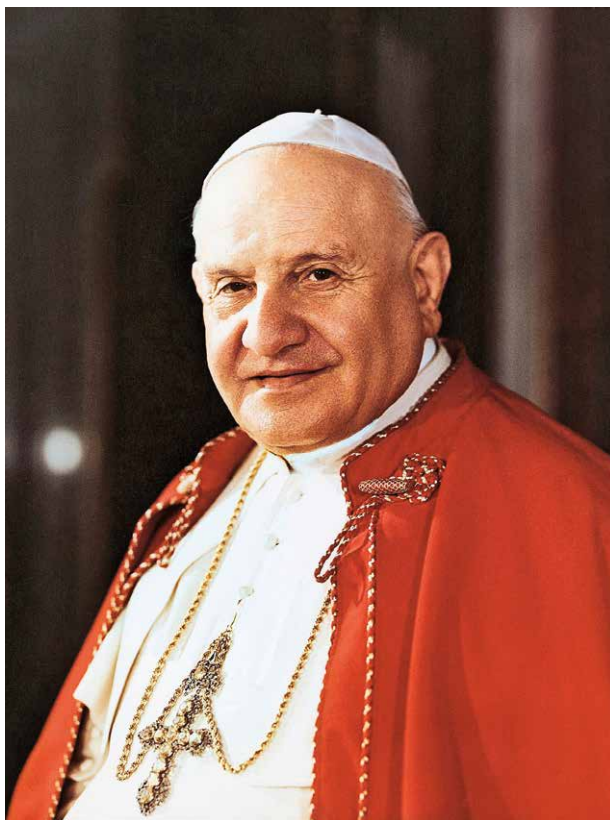
Hned v lednu r. 1959 oznámil svolání II. vatikánského koncilu. To mělo souvislost s pastoračním charakterem jeho pontifikátu, pastorační dával přednost před jinými záležitostmi. Často navštěvoval farmy, nemocnice a také vězení.

Během svého krátkého pontifikátu vydal celkem 4 encykliky. R. 1959 to byla „Ad Petri Cathedram“, kde zdůrazňuje jednotu biskupů a kněží s papežem jako základ jednoty Církve. Vyjadřuje svoji solidaritu s biskupy, kněžími a laiky vězněnými v komunistických zemích, proto tento dokument nikdy nesměl být v tehdejší Československu publikován a za jeho tajné šíření padaly tvrdé tresty vězení. Papež zde také ostře odsuzuje lži v médiích jako ohavnost. Varuje též před komunistickou totalitou. Píše, že komunisté nejprve oklamou lid falešnými sliby, poté ho ale připraví o to nejcennější, co má, o křesťanskou víru.

Další encyklika „Aeterni Dei Sapientia“ r. 1961 věnovaná 1500. výročí smrti sv. Lva Velikého nekompromisně odsuzuje komunismus a sekularismus s odvoláním na příslušné dokumenty předchozích papežů.

Téhož roku publikoval Jan XXIII. svoji sociální encykliku „Mater

et Magistra“, věnovanou 70. výročí vydání sociální encykliky „Rerum Novarum“ Lva XIII. Bezvýhradně zde potvrzuje základní principy katolické sociální nauky, tj. nedotknutelnost sou-

podzim r. 1962, kdy lidstvo stálo na pokraji nukleární války poté, co Sovětský svaz umístil na Kubě v těsné blízkosti USA jaderné hlavice. Jan XXIII. se osobně angažoval v úsilí o zprostředkování mezi oběma hlavami států, tj. mezi J. F. Kennedym a N. S. Chruščovem. V encyklice píše, že mír není možno chápat pouze jako klid zbraní, ale jako morální hodnotu, kdy člověk si je vědom své odpovědnosti za život a blaho svého bližního.

Z dalších dokumentů tohoto papeže je vhodné uvést také dokument „Veterum Sapientia“, v němž zdůrazňuje nezbytnost latiny při liturgii. Jan XXIII. nechal také vydat nové znění misálu sv. Pia V., v němž bylo do

kromého vlastnictví a morální povinnosti majitelů výrobních prostředků respektovat právo zaměstnanců na důstojnou mzdu, bezpečnost při práci a odpovídající pracovní dobu. Zároveň ale upozorňuje na nový problém, který byl dosud málo známý, tj. na sociální propast mezi vyspělými a méně rozvinutými zeměmi a vyzývá světové organizace, aby se neprodleně ujaly jeho řešení.

Poslední encyklikou toho papeže byla „Pacem in Terris“ r. 1963, věnovaná otázce světového míru. Šlo o reakci na předchozí kubánskou krizi na

mešního kánonu zařazeno jméno sv. Josefa a 1. květen se stal svátkem sv. Josefa Dělníka. Jan XXIII. rovněž zahájil II. vatikánský koncil, který svolal, nicméně půl roku nato zemřel. Do dějin vstoupil pro své neúnavné úsilí o pokoj mezi národy jako „papež míru“. Papež Jan Pavel II. jej r. 2000 prohlásil blahoslaveným, papež František r. 2013 svatým. ■

Použitá literatura:

HERTLING, Ludwig. *Die Kirchengeschichte*. Innsbruck: 1983.
 HUENERMANN, Wilhelm. *Farář světa*. Životopis na pokračování v Katolických novinách let 1968–1969.
 JOHNSON, Paul. *Papieżstwo*. Warszawa: Instytut Wydawniczy Pax, 1998.

„PRAVDA JE TOHLE!“

Svatá Terezie Benedikta od Kříže ve svém životě usilovně hledala pravdu a poznala Boha. Víra v Boha ji vedla k úplnému následování Ježíše.

text: **S. Faustyna Šimová OSF**

Milé děti, narodila jsem se v roce 1891 v polském městě Vratislav a rodiče mi dali jméno Edita. Tatínek mi zemřel, když jsem byla ještě malá. Vychovávala mě maminka a trpělivě mě učila všemu, co obnášela naše židovská víra. Měla jsem své oblíbené pasáže z Bible. Třeba tuto: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou.“

Postupně se ale moje víra začala vytrácet. Ve svých čtrnácti letech jsem si uvědomila: „Ztratila jsem kontakt s Bohem.“ Přestala jsem se modlit. Už mi to nedávalo smysl. Všechno kolem víry v Boha mi připadalo jako pohádka.

Pustila jsem se do hledání pravdy. Jak to tedy je? Co je smyslem mého života? Nenacházela jsem odpovědi. Ve škole mi to vždycky šlo na výbornou, a tak jsem se vrhla do studia jazyků, historie a také psychologie a filozofie. „Třeba tam naleznu pravdu,“ říkala jsem si.

Krátce po vysoké škole zasáhla do našich životů 1. světová válka. Odešla jsem do Hranic na Moravě ošetřovat nemocné v polní vojenské nemocnici. V té době jsem se setkala s jednou vdovou, které právě zahynul manžel. „Je plná bolesti i naděje,“ udivovalo mě. „Od koho má sílu nést takové trápení?“ A pak jsem to pochopila: „To Ježíš na kříži jí dává sílu!“

Nedlouho poté jsem objevila knihu o životě svaté Terezie z Avily. Uchvátila mě tak, že jsem ji přečetla za jednu noc. Pak jsem ji zavřela a s velkou radostí jsem zvolala: „Pravda je toto!“

Opět jsem našla svého Boha. Nechala jsem se pokřtít a přijala jsem svátost biřmování. Bůh se pro mě stal opět živým, ráda jsem si s ním hodiny a hodiny povídala v modlitbě. Postupně

se ve mně začala rodit touha patřit Ježíši úplně. Vstoupila jsem k sestrám karmelitkám a přijala jméno Terezie Benedikta od Kříže.

Ve světě panoval strach z toho, co bude. Rozpoutala se 2. světová válka. Hluboce se mě dotýkalo, jak bratři a sestry trpí. Upínala jsem se ke kříži jako k jediné naději. „Ježíši, Ty můžeš skrze svůj kříž všechno zlo proměnit v dobro. Věřím Ti, Ježíši.“

S mnoha dalšími židovskými bratry a sestrami mě pak odvěkli do koncentračního tábora. Starala jsem se tam o děti, povzbuzovala druhé: „Bůh je nám blízko.“ Zakusila jsem nejhlubší ponížení a také nejhlubší spojení s Ježíšem. Ztratila jsem všechno, ale uchovala jsem si víru. Ta mi pomohla přejít na věčnost k mému milujícímu Bohu - tam, kde už není žádné zlo a utrpení.

Milé děti, svatá Terezie Benedikta od Kříže našla ve svém životě víru v Boha jako svůj nejcennější poklad. Porozuměla tajemství kříže. I my mu můžeme odevzdávat všechna naše trápení i trápení druhých lidí, aby je svou láskou proměnil. ■

VELKÉ SUCHO

O vesnici, kde se modlili za déšť.

text: **Jana Lokajová**

Jitka vyrůstala v rodině sedláků. Měla tři starší bratry, kteří rodičům pomáhali na poli. Protože byla Jitka hodně drobná a slabá, moc namáhavé práce nezvládla, a rodiče ji proto o to víc vedli ke studiu. „Jednou z tebe může být třeba veterinářka, študovaná hlava by se nám tu taky hodila,“ povzbuzoval ji tatínek. Přesto ale i ona na poli pomáhala a o přírodě věděla hodně. Třeba i to, že rostliny potřebují k životu dostatek vody, ale i slunce. Že některá zvířata jim prospívají a jiná je okusují a ničí.

Svého tatínka měla Jitka obzvláště ráda. Když se po práci sešli všichni u večere, vyprávěl historiky a vtipy. Jako třeba: „Pán se modlí v kostele. Pane Bože, dej, abych byl trpělivý, prosím, ale HNED.“ Když se zase procházeli kolem polí, ukazoval táta Jitce semínka: „Vidíš, je to tak malinké, ale stačí trocha péče a vyroste mnohonásobně víc. Příroda umí být ohromně štedrá, když se k ní člověk chová s úctou.“ Nebo v létě, když se schovávali před hroznou bouřkou, poznamenal: „S Bohem je to jako se sluncem. Někdy je schovaný za pořádně velkým dešťovým mrakem, ale víme, že tam přesto je a drží věci pevně ve svých rukou.“

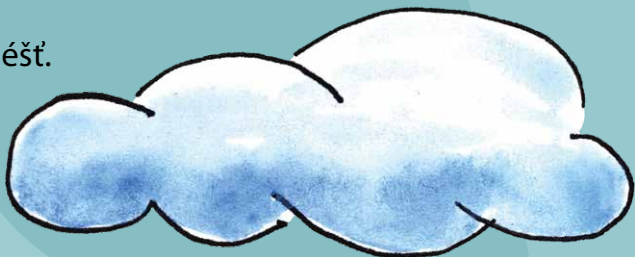
Rodině se celé roky vedlo dobře. Po čase se ale cosi změnilo. Nikdo si to neuměl vysvětlit, ale v kraji začalo ubývat deště. Půda byla suchá a popraskaná, těžce se do ní selo a namáhavě oralo. Lidé se začali bát, že se neurodí

dostatek obilí, ze kterého by se peklo pečivo, a že přijde i hlad. Hrášky se na jaře rodily malé a scvrklé, hodně rostlin usychalo dřív, než stihly vykvést.

Starostí v očích lidí si všiml i místní farář Petr a rozhodl se uspořádat pouť k prameni řeky Bobravy s modlitbou za vláhu. Pouti se zúčastnila i celá Jitčina rodina.

„Milí farníci, jsem rád, že se připojíte k pouti za déšť a dobrou úrodu. Věřím, že Pán naše modlitby vyslyší a dobře se nám povede,“ řekl kněz, nasadil si kšiltovku proti slunci a výprava se dala do pohybu.

Když přišel čas svačiny, začala se Jitka přehrabovat ve svém batohu, až z něj vypadla pláštěnka. Všiml si toho bratr Jirka: „Proč sebou táhneš pláštěnku, nevěšila sis, že jsme uprostřed léta a pršet nebude?“ Jitka se na něj nechápavě podívala a odpověděla: „Ty sis ji nevezal? Vždyť cestou zpátky bude pršet. Až dojdeme k prameni a pomodlíme se, bude pršet. Táta říkal, že máme věřit Bohu.“ Bratr

mávl rukou, ale do hovoru se vložil táta: „Víš, Jitko, abychom nebyli jako ten člověk z vtipu, co chce všechno hned. Jsem si ale jistý, že Bůh naši prosbu o vodu vyslyší. A kdyby přece nepršelo, postará se o nás jiným způsobem. On ví, co potřebujeme.“ Jitka pokývala hlavou, uložila pláštěnku beze slova do batohu a zakousla se do svačinky.

Farníci se u pramene modlili a prožili krásnou mši v přírodě. Cestou zpátky, kousek před vesnicí, se přihnul tmavý mrak, rozpršelo se všichni zmokli. Vlastně ne všichni, Jitka si oblékla svou pláštěnku. A měla radost, v srdci jákala, že Bůh poslal déšť. Možná to byla právě její pevná víra, která vesnici pomohla.

Ctnost víry má ten, kdo spoléhá na Boží slovo a jeho zaslíbení. Člověk víry se spoléhá na to, co nám slíbil Bůh, přestože to nevidíme a často si to ani nemůžeme ověřit. ■

PODĚKOVÁNÍ A PROSBY

☝ Chtěl bych touto cestou poděkovat bolestné Matce Boží sloupské, svatému Josefovi, svatému Janu Pavlovi za vyslyšení proseb o pomoc při mých operacích. Vše dobře dopadlo. Děkuji za uzdravení.

Prosím o přímluvu za uzdravení mé devadesátileté maminky, která je v nemocnici. Prosím o pomoc a ochranu pro celou naši rodinu. Panno Maria, přimlouvej se za nás u svého syna Ježíše Krista. Děkuji.

čtenář Josef

☝ Sradostíplnýmsvůjslib, který jsem dala naší drahocenné matičce Panně Marii, a chci jí, Pánu Ježíši a všem svatým poděkovat za vyslyšení mých proseb! Tento měsíc byl pro mě velmi těžký, a jediné, co mi mohlo pomoci, byla milost shůry. Modlila jsem se tedy každý den růženec, důvěřovala naší Bohorodičce, ale nic se nedělo. Prosila jsem o dar Ducha Svatého, o vyslyšení, a při tom jsem lehce pohládila sošku Panny Marie, kterou máme doma. Tu jsem zřetelně ucítila, jak se uvnitř silně zachvěla, rozhodně nemohlo jít o omyl, v sošce jako by se něco hnulo, považuji to za malý zázrak pro mne.

A ještě větší zázrak je, že dnes byla má modlitba vyslyšena a já si konečně mohla oddechnout. Moc Ti děkuji, Maria, ne nadarmo se říká, že je růženec řetěz, který spojuje nebe a zemi.

čtenářka Dominika

☝ Prosím o modlitbu pro našeho syna Vladimíra, kterého máme v náhradní rodinné péči. Vládu máme v péči od Velikonoc 2004 s šestiletou přestávkou v letech 2012 až 2018. Do péče jsme ho dostali coby šestileté dítě, které téměř nechodilo a nemluvalo. Ačkoliv jsme se snažili ho dostat ve spolupráci s odborníky na přijatelnou úroveň, s politováním musím konstatovat, že se nám toto nedařilo. Proto úřady rozhodly, že stát to zvládne lépe. Musím konstatovat, že opak byl pravdou. V roce 2018 se k nám vrátil BEZ výučního listu s evidencí na úřadu práce. V současnosti si dodělává vzdělání na učebním oboru. Má velkou ctizádostivost docílit výučního listu. Nicméně v současnosti ho opět trápí neklid s nezpracovanou minulostí a tím i menší soustředění se na školu. Nejednou mi sdělil, že má v hlavě bloky z toho, co se mu dělo jako

miminku, a nemůže se toho zbavit. Konzultace u dvou psychologek nevedly k ničemu.

Z výše uvedeného Vás moc prosím o modlitbu pro našeho syna, aby s pomocí víry zvládl neklid a špatné nálady, které souvisí s minulostí, a mohl se zdárně připravit na závěrečné učňovské zkoušky. Moc děkuji za přímluvy.

náhradní matka Věra

☝ Prosím za uzdravení vztahu mého syna, ať se jim nerozpadne manželství. Také za mého vnuka, aby mohl úspěšně pokračovat ve studiu. Děkuji.

Helena

☝ Prosíme o modlitbu za naši zemřelou maminku Marii. Děkuji.

Víťa

☝ Prosím o modlitbu za mé zdraví. Prosím za obnovení víry v rodině. Za obnovu naší tornádem poničené vsi. Děkuji.

Maruška

☝ Panno Maria, prosím Tě, přimlouvej se u Pána Boha za zdraví mého syna. Prosím tě, pros Ducha Svatého o dar víry pro moji rodinu. Děkuji Ti.

rytířka Vlasta

ÚMYSLY MODLITEB M. I.

ČERVEN

Abychom šli do celého světa a pod ochranou Neposkvrněné propagovali adoraci Nejsvětější Svátosti a prosili o pokoj a zdraví pro všechny národy.

ČERVENEC

Abychom neumírali pro sebe, ale vydávali svůj život za bližní, tak jak to učinil sv. Maxmilián Maria Kolbe, a dávali takto příklad rytířské víry a lásky.

ZPRÁVY

● **Vatikán:** Papež František při generální audienci 6. 4. na téma masakru v ukrajinské Buči řekl mimo jiné: „Jsou to oběti, jejich nevinná krev volá do nebe a prosí: Ukončete tuto válku! Složte zbraně! Přestaňte rozševat smrt a zkázu! Modleme se za to společně!“

www.vaticannews.va, 6. 4. 2022

● **Vatikán:** Bývalý tiskový mluvčí Sv. stolce P. Federico Lombardi z Tovaryšstva Ježíšova u příležitosti prezentace 8. svazku Sebraných spisů bývalého papeže Benedikta XVI. – kardinála Josepha Ratzingera řekl mimo jiné: „Jeho schopnost prezentovat křesťanskou víru způsobem odpovídajícím kultuře a problémům naší doby je skutečně mimořádná... Pravda byla vždy vůdčím tématem jeho života.“

www.vaticannews.va, 31. 3. 2022

● **Bosna:** Emeritní arcibiskup Sarajeva kardinál Vinko Puljić přiznal v souvislosti s válkou na Ukrajině, že obrazy masakrů a děsivé vzpomínky na ochromující strach jsou v jeho srdci stále živé, přestože válka v Bosně skončila před mnoha lety. „Dodnes, když někdo vedle nás, vedle lidí, kteří si ty časy pamatují, odpálí petardu nebo ohňostroj, intuitivně se skrčíme strachy,“ řekl.

Přiznal dále, že současné dění na Ukrajině ho naplňuje velkým smutkem a obavami o osud Evropy. „Zkušenost z krvavého a nesmírně dlouhého obléhání Sarajeva mě naučila, že jediným způsobem, jak vyřešit vážné vojenské krize, je dialog spojený se solidaritou,“ řekl

hierarcha. Zdůraznil, že se jen zřídka setkává s nenávistí mezi lidmi. Návist a rozdělení byly podněcovány médií a politickou propagandou.

Biskup Pero Sudar, který byl během války pomocným sarajevským biskupem, zdůrazňuje, že aby dialog nezůstal prázdným slovem, je třeba k němu vychovávat nejmladší generace. Je to však velmi obtížné, protože – jak zdůraznil – společnosti jsou konstruovány tak, že mají tendenci uzavírat se do sebe a vnímat ostatní spíše jako hrozbu než jako příležitost. Náboženství mohou v této věci sehrát velkou roli a jejich vůdci by měli být strážci pokoje, jak řekl papež František na mezináboženském setkání v Sarajevu v roce 2015.

„Náboženští představitelé by měli být strážci míru, i když tomu tak není vždycky...“ – říká biskup Pero Sudar.

Někdejší sarajevský světicí biskup spatřuje v současné invazi na Ukrajinu mnoho podobného s tím, co zažil. „Já se ale ptám, proč nechápeme, že Evropa nebude žít v míru a prosperitě, dokud se nesmíří sama se sebou? Rusko je součástí Evropy, nikoli Evropské unie, ale Evropy ano.“ O tom mluvil také Jan Pavel II., který dobře znal situaci a říkal: „Musíme dýchat oběma plícemi.“ A ujišťuje o tom, že je přesvědčen, že v Evropě je potenciál vést dialog a spojovat národy.

www.vaticannews.va, 7. 4. 2022

● **Ukrajina:** Řeckokatolický kyjevský velkoarcibiskup Svjatoslav Ševčuk vyzval papeže Františka k co nejbližší návštěvě Ukrajiny. Řekl, že „toto by bylo opravdové gesto míru...“

www.kath.net, 6. 4. 2022

● **Francie:** V pařížském kostele st.Pierre de Montrouge se konala tzv. „feministická“ mše za prosazení požadavků změny morální nauky Církve ve věci 6. přikázání. Pařížská arcidiecéze se od toho distancovala a sdělila, že o tom vůbec nebyla dopředu informována. Totéž prohlásil i místní farář, který uvedl, že iniciátoři vůbec nesdělili úmysl, na nějž měla být tato mše sloužena, stejně tak to nebylo uvedeno ani na jejím logu.

www.kath.net, 6. 4. 2022

● **Finsko:** Pravoslavný arcibiskup Leo napsal otevřený dopis ruskému pravoslavnému patriarchovi Kyrillovi, kde jej vyzývá, aby odvolal svoji podporu prezidentu Putinovi a vpádu Ruska na Ukrajinu a konal za tento svůj čin veřejné pokání.

www.kath.net, 6. 4. 2022

● **Španělsko:** Před budovou senátu v Madridu protestovaly organizace prolife proti novému zákonu, jenž zakazuje přemlouvat ženy před vstupem na potratovou kliniku, aby nepodstupovaly potrat a nechaly své dítě žít. Nový zákon to kvalifikuje jako „obtěžování“ a „urážku“.

www.pch24.pl, 7. 4. 2022

● **USA:** Katolický arcibiskup Alexander Sample z Portlandu vyzval katolíky své diecéze k silnější víře v přítomnost Krista ve svátosti oltářní. Konsekrovaná hostie je „sám Bůh, ne obraz, ne symbol“, napsal arcibiskup v pastýřském listě svým věřícím.

www.pch24.pl, 8. 4. 2022

● **Barma:** 40 ozbrojených vojáků vtrhlo do katedrály ve městě

Mandalay v době konání bohoslužeb. Zadrželi arcibiskupa Tin Wina a desítky věřících. Podrobili všechny výslechu, chtěli „doznání“, kde ukrývají zlato, peníze a zbraně. Když neuspěli, po několikahodinovém výslechu všechny propustili.

www.goscniedzielny.pl,
9. 4. 2022

● **Francie:** V ranních hodinách dne 7. 4. vstoupil do katedrály v Toulouse v době, kdy probíhala mše sv., neznámý muž v chirurgické masce s balíčkem, který položil pod schody vedoucí k oltáři. Potom něco nesrozumitelného zakřičel a vyběhl z chrámu. Kostelník alarmoval policii, která evakuovala prostor. Bylo zjištěno, že balíček opravdu obsahoval výbušninu.

www.goscniedzielny.pl,
8. 4. 2022

● **USA:** Organizace Open Doors, mající své sídlo v USA, zveřejnila zprávu, podle níž počet pronásledovaných křesťanů ve světě v uplynulém roce vzrostl na 360 milionů. Nejhorší situace podle této zprávy je nyní v Afghánistánu, kde vládne Taliban.

Glaube und Kirche, 2/2022

● **Finsko:** Soud v hlavním městě Helsinky vynesl 30. 3. osvobozující rozsudek nad bývalou ministryní vnitra, lékařkou a matkou 5 dětí Paivi Rasanenovou a biskupkou evangelické luteránské církve Juhanou Pohjolvou. Obě ženy byly obviněny z podněcování k diskriminaci homosexuálů a leseb. Jejich „vina“ spočívala v tom, že citovaly věty z Písma sv. o hříšnosti jednopohlavních svazků. Soud konstatoval, že není v jeho kompetenci vykládat bibli.

Glaube und Kirche, 4/2022

● **Venezuela:** Jak oznámilo jezuitské centrum Gumilla, prokomunistická vláda a její bojůvky provedly v zemi během uplynulého roku minimálně 1414 tajných poprav svých odpůrců. Mnozí z nich položili svůj život proto, že z katolických pozic vystupovali na obranu práv člověka.

Glaube und Kirche, 4/2022

● **Belgie:** V Bruselu proběhlo zasedání Evropské federace ONE OF US, která sdružuje obránce nenarozeného života ze všech zemí Evropské unie. Hlavním tématem byla otázka, jak zabránit, aby se potrat stal součástí Charty práv EU, jak o to usilují francouzský prezident Emmanuel Macron a další státníci.

www.niedziela.pl, 8. 5. 2022

● **Slovensko:** Policie ukončila vyšetřování řeckokatolického košického biskupa mons. Milana Chautura, jehož r. 2017 obvinila jedna žena z nevhodného chování vůči ní v době jejího dětství. Bylo konstatováno jak policií, tak i prokuraturou, že biskup Chatur se ničeho z toho, z čeho byl obviněn, nedopustil.

www.lifenews.sk, 29. 4. 2022

● **Brazílie:** Ve státě Rio Grande do Sul ve městě Encantado byla zbudována dosud nejvyšší socha Krista na světě. Měří 45,5 m a je o 5,5 m vyšší než dosud nejvyšší v Riu de Janeiro. Slavnostně odhalena bude v příštím roce. Jejím tvůrcem je architekt a sochař Genesio Moura spolu se svým synem Markusem Mourou.

www.pch24.pl, 10. 5. 2022

● **USA:** Nejvyšší soud má rozhodnout v létě o návrhu zákona, jenž ruší předchozí z r. 1973 povolující

umělé potraty. Dle tohoto návrhu by ona záležitost měla být ve výhradní pravomoci jednotlivých států Unie, které by mohly potrat úplně zakázat. Tyto tendence dnes existují v některých státech ovládaných republikány, konkrétně na Floridě a v Texasu. Prezident Biden, i když navenek katolík, je ale pro maximální liberalizaci potratů. Indiskrétností pronikla na veřejnost informace, že většina soudců Nejvyššího soudu je připravena hlasovat pro nový návrh, jehož předkladatelem je soudce Samuel Alito, praktikující katolík. To vedlo k vandalským akcím propotratových skupin proti budovám organizací bránících nenarozený život a také proti katolickým chrámům, na mnoha místech byly proti kostelům vypáleny Molotovovy koktejly. Ve státech Wisconsin a Texas byly vyloupeny svatostánky, objevily se výzvy na internetu, aby konsekrované hostie byly hromadně páleny. Katolická církev je totiž považována za hlavního „viníka“ celé záležitosti s návrhem nového zákona. Soudce Alito, jenž dostal výhrůžky smrti, musel být odvezen do bezpečí na neznámé místo.

www.kath.net, 10. 5. 2022, dále
www.pch24.pl, 10. 5. 2022

● **Vatikán:** Po modlitbě Regina coeli na slavnost Seslání Ducha Svatého – 100 dní „od začátku ozbrojené agrese proti Ukrajině“ – papež František opět naléhavě vyzýval k mírovým jednáním. „Znovu vyzývám vůdce národů: nevedte lidstvo do záhuby, prosím! Nechte proběhnout skutečná jednání, skutečná jednání o přiměří a udržitelném řešení. Ať je vyslyšeno zoufalé volání trpících lidí, ať je respektován lidský život.“

vaticannews.va, 5. 6. 2022

POUŤ RYTÍŘSTVA NEPOSKVRNĚNÉ

a čtenářů časopisu
Immaculata
ke sv. Antonínkovi

Neděle **26. 6. 2022**
Blatnice pod sv. Antonínkem

PROGRAM:

14.30

přivítání poutníků

15.00

mše svatá

16.30

prostor pro vzájemné setkání a sdílení

17.30

závěrečná modlitba a požehnání

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Národní centrum M. I., Minoritská 1, 602 00 Brno |
immaculata.minorite.cz

**Blahoslavený služebník, který by miloval a ctil svého bratra,
když je od něho daleko, stejně, jako když je s ním, a neříkal by za
jeho zády nic, co by mu s láskou nemohl říci do očí.**

sv. František z Assisi

ŘÁD MINORITŮ PŘIJÍMÁ NOVÉ KANDIDÁTY

ČESKÁ PROVINCE:

o. Piotr Pawlik OFMConv
e-mail: provincial@minorite.cz
Řád minoritů, Minoritská 1,
602 00 Brno

SLOVENSKÁ KUSTÓDIA:

o. Tomáš M. Vlček OFMConv
e-mail: povolanie@minoriti.sk
Košícká 2,
054 01 Levoča